

KIOKAN

NORA ROBERTS

KDYŽ PŘIJDE
SOUMRAK

edice
KIO KAN

Copyright © 2017 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu COME SUNDOWN
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-642-9

Pro Jasona a Kat, nejlepší společníky na cestách

Část 1

CESTA

Horečka silná když se nás zmocní,
jeden jak druhý jinam se ženeme,
abychom chabou úlevu našli –
na novém místě pro bolest starou.

ISAAC WATTS

PROLOG

ZÁPADNÍ MONTANA, 1991

Alice Bodineová si ulevila za řadou prořídých borovic, k nimž se musela brodit po kolena sněhem. Holý zadek s vytetovanou vážkou (co si pořídila v Portlandu) nechtěně vystavila ledovému větru a roztřásla se zimou.

Netušila, proč se vlastně schovává, když dobrých pět kilometrů nezahlédla jediné auto. Některých zvyků se člověk asi nezabaví tak snadno, blesklo jí hlavou a natáhla si džíny.

Už ji to ale zmáhalo. Všechno to porušování zvyků, pravidel, konvencí a něčích očekávání. A tak se – přesně tři roky potom, co vyhlásila osobní emancipaci vůči všemu obvyklému a obyčejnému – octla tady a vlekla tenhle napůl zmrzlý zadek zpátky domů.

Nadhodila si batoh na zádech a vracela se ve svých stopách zpět k silnici. V batohu měla všechnen majetek, tedy náhradní džíny, tričko s logem AC/DC, triko s nápisem Grateful Dead, co stáhla z jednoho zapomenutého kluka někde v Los Angeles, mýdlo a šampon, co si odnesla z Holiday Inn v Rigby v Idahu, kde krátce dělala pokojskou, kondomy, nějaký ten makeup, patnáct dolarů třicet osm centů a zbytek dost slušné marjány, co zabavila klukovi, se kterým pařila v kempu ve východním Oregonu.

Říkala si, že se vrací hlavně proto, že jí došly peníze, a v žádném případě už nechtěla prát další špinavé prostěradlo po nějakém mizerovi. Zároveň pochopila, že stát se jednou z těch žen s mrtvými očima, které viděla postávat v horších čtvrtích každého města, jímž projela, bylo strašně snadné.

A měla k tomu bohužel často blízko. Když je holce zima, má hlad a strach, pak prodat svoje tělo za trochu jídla a slušný pokoj se zdá najednou v pohodě. Nakonec, jde jenom o sex, ne?

Ale byla pravda – a pravdu si Alice občas musela připustit –, že některá pravidla nedokáže porušit. A také toužila po domově. Chtěla zpátky k mámě, sestře a prarodičům, do svého pokoje s plakáty na růžových stěnách a výhledem na hory. Přála si zase po ránu cítit z kuchyně vůni kávy a opečené slaniny a znovu si užít rychlé jízdy na koňském hřbetu.

Sestra Reenie se vdala – a nebyla to právě ta stupidní, tradiční svatba, co Alici nakonec donutilo odejít? Reenie už teď mohla mít i děcko, a přitom jistě stále vypadá perfektně. Jako vždy.

Ale i to už Alici scházelo, ta otravná dokonalost jejich Maureen.

A tak šla dál. Ve flísové bundě, co koupila v Goodwill a co příliš nehrála, a v botách, co měla už deset let, šlapala ve sněhu na úzké krajnici.

Nejspíš se jim měla ozvat z Missouly, pomyslela si. Měla spolknout hrdost a zavolat, děda by pro ni jistě přijel, a ten si kázání vždycky odpustil. Jenže se nechtěla vzdát představy, jak nečekaně přichází po cestě k ranči – možná tam dokonce hrdě nakráčí – a všechno se na chvíli zastaví.

Prostě zastaví. Pomocníci u koní, dokonce i koně a dobytek na loukách. A pak ji přiběhne vítat Blue, jejich starý pes, a na prahu se objeví maminka.

Návrat ztracené dcery.

Alice si povzdechla a chladný vítr ihned odnesl obláčky teplé páry.

Měla mít rozum. Ale když chytila stopa z Missouly, zdálo se jí to jako znamení. Zavezl ji přece pouhých dvacet kilometrů od domova.

Teď viděla, že to do setmění sotva stihne pěšky, což jí dělalo starosti. Měla sice v batohu baterku, ale baterie už docházela. Mohla si někde rozdělat oheň, jenomže představa spaní venku bez stanu, deky, jídla nebo vody, kterou dopila před několika kilometry, ji přece jenom nutila zapřít se a šlapat dál.

Snažila se představit si, jak ji uvítají. Budou rádi, že ji vidí? Snad ano, nebo určitě. Možná jí vyčtou, jak zmizela a že nechala jen krátký, povýšený vzkaz. Ale bylo jí tehdy přece čerstvých osmnáct a mohla si dělat, co chtěla. Což nebylo studium na vysoké, manželská klec nebo pitomá práce na ranči.

Toužila po svobodě, a tak si ji vzala.

Teď, v jednadvaceti, se vědomě *rozhodla* vrátit domů.

Možná by jí práce na ranči nebo pár lekcí na nějaké škole tolik nevadily.

Byla už dospělá ženská.

Dospělé ženské sice teď drkotaly zuby zimou, ale nezastavila se. Doufala, že tam babička s dědou stále jsou, i když si občas v úleku a s pocitem viny pomyslela, že je nejisté, jestli oba ještě žijí.

Ale jasně že žijí, ujišťovala se v duchu, vždyť byla pryč jenom tři roky. Babi se snad nevydrží zlobit dlouho, ne, možná jí akorát trochu vyhubuje. Podívej, jak jsi hubená! A co sis to proboha udělala s vlasy?

Pobavená tou myšlenkou si posunula lyžařskou čepici níž na krátkých vlasech, které si nechala zesvětlit, jak to nejvíc šlo. Líbilo se jí být blondatá, už proto, že jí ta stylová barva mnohem víc zvýrazňovala zelené oči.

Moc se těšila představou dědečkova srdečného objetí, taky pořádného jídla – Děkuvzdání už bylo přece za dveřmi – a tím, jak bude své upjaté rodince vyprávět o dobrodružstvích, co má za sebou.

Viděla Tichý oceán, prošla se po Rodeo Drive skoro jako filmová hvězda a dvakrát byla placená jako náhradnice při skutečném filmovém natáčení. Dostat opravdovou roli bylo sice nakonec mnohem těžší, než si představovala, ale aspoň to *zkusila*.

Dokázala si, že se o sebe umí postarat. Viděla, vyzkoušela a zažila spoustu nových věcí, a může to nakonec udělat znova, jestli ji budou doma příliš otravovat.

Zamrkala a otráveně si utřela slzy, co se jí draly do očí. Prosit nebude, to ne. Nehodlá se dožadovat, aby ji vzali zpátky.

Přesto si nic nepřála víc než se konečně octnout doma.

Podle polohy slunce poznala, že do setmění na ranč nedo-
razí, a ve vzduchu ucítila nový sníh. Ale možná, jenom možná,
by si mohla zkrátit cestu přes les a pole a dostat se do večera
aspoň ke Skinnerovým.

Zastavila se a váhala. Bezpečnější je zůstat na silnici, jenže
zkratka přes pole zase ušetří několik kilometrů. A kdyby za-
bloudila, dá se přenocovat v některé z chat. Najde se tady pár
boud pro zálesáky – stačí vypáčit dveře. Rozdělá si tam oheň
a při troše štěstí najde i starou konzervu s jídlem.

Zadívala se na nekonečnou silnici a pak na sněhem pokrytá
pole, za nimiž se rýsovaly vrcholy hor s bílou čepicí na tmavo-
šedém horizontu, oznamujícím soumrak a nové sněžení.

Později mnohokrát vzpomínala na tohle zaváhání, kdy stála
v ostrém větru na kraji silnice, na těch pár minut, které ji dě-
lily od rozhodnutí odbočit do pole směrem k horám a ztratit se
ve stínu borovic.

Přestože šlo o první zvuk – kromě vlastního dechu, křupání
sněhu pod nohama a kvílení větru – jaký za dlouhé hodiny sly-
šela, nejprve v něm hukot motoru nerozeznala.

Když si uvědomila, co slyší, vrátila se rychle na silnici
a srdce jí při pohledu na přibližující se pick-up poskočilo.

Místo aby jen zvedla palec jako obvykle, zamávala na auto
oběma rukama, aby dala najevo, že má potíže.

Možná se tři roky toulala po městech, pořád však byla hol-
kou z venkova, čili věděla, že osamělé ženské, co potřebuje
pomoc, tady zastaví každý.

Když řidič zabrzdil, Alice měla pocit, že nikdy neviděla
nic krásnějšího než zrezivělý modrý ford s korbou přikrytou
plachtou a nálepkou *Pravý patriot* na předním skle. A když se
řidič naklonil a stáhl okénko, málem se vděčností rozplakala.

„Koukám, že byste potřebovala píchnout.“

„No, svezení by mi vážně bodlo.“ Krátce se usmála a pro-
hlížela si ho. Potřebovala, aby ji naložil, ale zas tak hloupá
nebyla.

Měl na sobě obnošený kabát s beránkem a na krátkých, tma-
vých vlasech hnědý klobouk.

Pohledný chlap, pomyslela si, to nikdy neškodilo. Trochu starší, tak kolem čtyřiceti, a jeho tmavé oči působily přátelsky.

Z rádia zaslechla veselé country.

„Kam až jedete?“ zeptal se protáhlým přízvukem západní Montany, což jí také znělo jako hudba.

„Na ranč Bodine. To je...“

„Jasně, vím, kde to je, jedu kolem. Naskočte si.“

„Díky. Vážně moc děkuju.“ Shodila si batoh z ramene, a když nastoupila, uložila si ho k nohám.

„Měla jste poruchu? Žádného auta jsem si nevšiml.“

„Ne.“ Alice vděkem téměř nemohla mluvit, zvláště když ucítila sálavé teplo topení v kabině. „Jedu z Missouly. Chytila jsem stopa, ale museli odbočit jinam asi deset kilometrů zpátky.“

„Vy jdete deset kilometrů pěšky?“

Alice blaženě přivřela oči, jak jí mrazem ztuhlé prsty na nohou pookřály.

„Jste první, kdo jel za celé dvě hodiny kolem. Netušila jsem, že budu muset šlapat tak dlouho. Jsem vám moc vděčná, že už nemusím.“

„To je velká štreka pro osamělou drobnou holku a navíc se stmívá.“

„Já vím. Měla jsem štěstí, že jste se objevil.“

„Měla jste štěstí,“ opakoval.

Letící pěst vůbec nezaregistrovala, tak nečekaně to přišlo. Měla jen dojem, že jí explodoval obličej. Přestože ztrácela vědomí, ještě se napřáhla před sebe.

Druhou ránu už necítila.

Muž se pohyboval hbitě, vzrušený, že mu takový dárek spadl do klína. Vytáhl ji z kabiny a přenesl její bezvládné tělo pod plachtu na korbu.

Svázal jí ruce i nohy, ucpal jí ústa a přehodil přes ni starou deku.

Přece jen si nepřál, aby zmrzla, než ji dopraví domů.

A to bylo mnohem dál než nějakých pár mil.

1

SOUČASNOST

Růžové svítání zbarvilo sněhové čepice okolních hor. Z mlhy se ozývalo troubení losů na jejich ranní cestě a na dvoře zakokrhala kohout.

Bodine Longbowová dopíjela kávu ve dveřích do kuchyně a ještě pár minut si užívala začátek hezkého listopadového dne.

Jediné, co mu chybělo, byla hodina navíc. Jako vždy. Už od dětství ji trápilo, že její dny nemají pětadvacet hodin, a dokonce si jednou sepsala, co vše by za tu dodatečnou hodinu dokázala stihnout.

Protože zemská rotace jí nehodlala vyhovět, musela se přizpůsobit jinak. Zřídkakdy spala déle než do půl šesté. Ještě před rozedněním už stihla poctivých šedesát minut cvičit, dát si sprchu, upravit se, převléknout, zkontrolovat e-maily a textovky, posnídat jogurt s granulemi, i když jí chutnal ještě méně než bez nich, a znovu si přečíst na tabletu svůj denní rozvrh.

Sice se jí dávno obtiskl do mozku a nic číst nemusela, Bodine si však potrpěla na důkladnost.

Když měla brzkou ranní rutinu za sebou, krátce si užila svoje latté – dvojité espresso s plnotučným mlékem a trochou karamelu, kterého se rozhodla v blízké budoucnosti vzdát.

Brzy se v kuchyni sejde zbytek rodiny – otec s bratry po kontrole zvířat na ranči a zadávání úkolů zaměstnancům. Hospodyně Clementine měla ten den volno, a tak bylo jasné, že se nejprve objeví matka a bravurně a zvesela všem připraví perfektní rančerskou snídani. A pak, když ty tři hladové muže nakrmí, dá kuchyň zase do pořádku a odpluje na Bodine Resort, kde pracovala jako vedoucí prodeje.

Maminka Maureen představovala pro dceru nedostižný vzor a záhadu.

Maureen Bodine Longbowová totiž nepotřebovala delší dny, aby s přehledem stihla udržovat solidní manželství a ještě pomáhat s provozem dvou složitých společností – to jest ranče a rekreačního centra – a k tomu si naplno užívala života.

Jen co na to Bodine pomyslela, matka se opravdu zjevila na prahu. Krátké kaštanové vlasy jí rámovaly pohlednou tvář, z níž se usmívaly jasně zelené oči.

„Dobré ráno, dcerunko.“

„Dobré ráno. Moc ti to sluší.“

Maureen si přejela dlaní po štíhlých bocích v temně zelených šatech. „Dnes mám spoustu důležitých schůzek. Musím dělat dobrý dojem.“

Pak zašla do přilehlé spíže a vzala si starou řeznickou zástěru, přestože omastek ze slaniny by se snad ani neodvážil ty pěkné šaty poskvřnit.

„Uděláš mi taky jedno latté?“ zeptala se, když si zavazovala zástěru. „Nikdo je neumí tak dobré jako ty.“

„Jistě. Taky mám za chvíli schůzku – s Jessie.“ Bodine měla na mysli manažerku akcí Jessiku Baazovovou, která pro ně poslední čtvrt roku pracovala. „Kvůli svatbě Lindy-Sue Jacksonové. Linda-Sue má dorazit v deset.“

„Hm. Táta říkal, že Roy Jackson dost fňuká, kolik za tu svatbu vyplázne a že se jeho žena chová jak utržená ze řetězu. Ta by pro svou holčičku nejspíš objednala i sbor andělíčků, kdyby se dal sehnat.“

Bodine ohřívala mléko na maminčino latté. „Možná že i to by Jessie za náležitou odměnu dokázala.“

„Jde jí to u nás dobře, vid’?“ Maureen postavila obří pánev na sporák s osmi hořáky a dala se do opékání slaniny. „To děvče se mi líbí.“

„Tobě se líbí každý.“ Bodine matce podala latté.

„No, život je pak snesitelnější. Na každém se dá něco pěkného najít, když se člověk trochu snaží.“

„Na Hitlerovi taky?“ pokoušela ji Bodine.

„Hm, ten světu nastavil hranici, kterou už by většina lidí nikdy nechtěla překročit.“

„Ty jsi neskutečná, mami.“ Bodine se sehnula, aby Maureen políbila na tvář. Matčiných sto padesáti sedmi centimetrů totiž dosáhla už ve dvanácti a pak ji ještě o víc než deset centimetrů přerostla. „Ještě prostřu, než půjdu.“

„Měla by ses taky nasnídat, zlato.“

„Dala jsem si jogurt.“

„Vždyť ti nechutná.“

„Jen trochu, a jogurt je zdravý.“

Maureen si povzddechla, nechala slaninu odkapat a vhodila na pánev další. „Mám dojem, že se o sebe staráš líp, než jsem kdy dokázala já.“

„Ty jsi přece nejlepší máma na světě,“ prohodila Bodine a vytáhla z linky štos talířů.

Pak zaslechla hluk a dveře se otevřely. Do domu se hrnuli všichni důležití muži jejich života a s nimi dva psi.

„Koukejte si otřít boty.“

„Jako bych na to mohl zapomenout, Reenie,“ ozval se Sam Longbow a pověsil klobouk na věšák. S kloboukem na hlavě se ke stolu nesmělo.

Sam byl velmi vysoký, štíhlý muž, stále pohledný, přestože měl tmavé vlasy na spáncích stříbrné a kolem hnědých očí hluboké vrásky. Bodine si vždycky říkala, že tátův křivý levý špičák dodává jeho úsměvu jistou roztomilost.

Chase, o dva roky starší bratr, si také sundal bundu a klobouk. Byl stejně vysoký a dobře stavěný jako jeho otec – jako ostatně všichni Longbowovic děti – jen ve tváři a barvou vlasů se víc podobal matce.

Rory, o tři roky mladší než Bodine, působil jako kombinace obou rodičů. Měl tmavé vlasy, zelené oči a ve tváři vypadal jako dvaadvacetiletá verze svého táty.

„Budeš mít dost ještě pro jednoho, mami?“

Maureen se zadívala na Chase a povytáhla obočí. „To mám vždycky. Kdopak přijde?“

„Pozval jsem na snídani Cala.“

„Tak vyndej další talíř,“ nařídila Maureen. „Callen Skinner už s námi u stolu neseseděl dlouho, co?“

„Takže je zpátky?“ zeptala se Bodine.

Chase přikývl a zamířil ke kávovaru. „Dorazil včera večer. Zabydluje se ve starém domě, přesně jak jsme se domluvili, a teplá snídaně mu jistě přijde vhod.“

Chase si dal černou kávu, kdežto Rory na tu svou mlékem a cukrem nešetřil. „Ani moc nevypadá jako kovboj z Hollywoodu.“

„Což našeho juniora zklamalo,“ prohodil Sam, zatímco si myl ruce ve dřezu. „Asi čekal oblek s třásněmi, naleštěné boty a stříbrný pásek na klobouku.“

„Vypadá skoro stejně, jako když odjížděl,“ pokrčil rameny Rory a nabral si horu slaniny. „Je jenom trochu starší.“

„Není ani o rok starší než já. A nech slaninu taky pro ostatní,“ ušklíbl se Chase.

„Je jí dost,“ uklidňovala ho Maureen a nastavila tvář, když jí manžel přišel políbit.

„Vypadáš jak ze žurnálu, Reenie, a voníš taky tak.“

„Mám dneska hodně schůzek.“

„Když jsme u schůzek,“ ozvala se Bodine a pohlédla na hodinky, „taky už musím jít.“

„Ale zlato, ty ani nepozdravíš Callena? Vždyt jste se skoro deset let neviděli...“

Osm let, pomyslela si Bodine a musela si přiznat, že je na Cala zvědavá, jenže... „Bohužel, nemůžu. Uvidíme se později, s vámi taky,“ dodala a líbla otce na tvář. „S tebou, Rory, bych potřebovala mluvit v kanceláři.“

„Budu tam, šéfe.“

Bodine si jenom odfrkla a zašla do komory pro přípravnou aktovku. Oblékla si kabát, čepici, šálu a rukavice, a než vyšla do chladného rána, ještě prohlásila: „Odpoledne začne sněžit.“

Měla minutu zpoždění, proto cestou k autu zrychlila. Věděla dobře, že se Callen vrací, rodinná rada už rozhodla, že ho zaměstnají jako šéfa jezdců na ranči. Byl to přece jen Chaseův

nejlepší přítel, a co se jí týkalo, kdysi do něho byla zamilovaná – což obnášelo i to, že si kvůli němu sem tam poplakala.

Už se ani nepamatovala, co cítila v době, kdy z Montany odjel. Když teď projížděla po zasněžené silnici přes ranč, uvědomila si, že byl tehdy sotva starý jako dnes Rory.

Asi dvacetiletý, a jistě našťvaný a zoufalý, že přišel o velkou část svého dědictví, tedy o půdu, co jeho otec v nouzi – slušněji řečeno – prodal jejímu otci.

Nouzi si ovšem Skinner starší přivodil sám, protože všechno, co mělo zůstat na příští časy, prosázel. A navíc prý byl hodně mizerný hráč, jak jednou poznamenal její otec, přesto hraní propadl stejně jako jiní alkoholu.

A tak se Callen Skinner, když z milované půdy už zbylo jenom něco pod padesát akrů spolu s domem a kůlnami, rozhodl jít vlastní cestou.

Chase tvrdil, že si jako honák ve westernech vedl docela dobře.

Vrátil se až teď, když jeho otec zemřel, sestra se provdala a čekala druhé dítě.

Bodine se ale doslechla, že pozemky Skinnerových už nemají ani cenu půjček a hypoték, kterými jsou zatíženy. Starý dům zůstal prázdný, protože Calova matka se před časem odstěhovala k dceři Savannah, která měla s manželem v Misoule pěkný domek a obchod se suvenýry.

Dalo se tedy čekat, že brzy dojde na další rodinnou radu kvůli odkoupení zbývajících padesáti akrů. Bodine už v duchu zvažovala, jestli by to místo lépe posloužilo jako součást ranče nebo rekreačního centra.

Dům by se dal možná opravit a pronajímat skupinám. Anebo jako zázemí pro eventy – menší svatby, firemní večírky či rodinné sešlosti.

Anebo by si mohli takové náklady ušetřit, dům strhnout a postavit tam něco zbrusu nového.

Bavila se takovými možnostmi, zatímco projížděla pod bránou s nápisem Bodine Resort, a hned si všimla, že v obchodním oddělení už se svítí. Na víkend plánovali trh s koženými

a jinými rukodělnými výrobky, což mohlo přilákat ještě nějaké hosty do hotelu, anebo jen strážníky do restaurace Feed Bag, na které se zaměřoval Roryho marketinkový tým.

Zastavila před podlouhlou, nízkou budovou se širokou verandou, kde měli recepci.

A opět pocítila nesmírnou hrdost.

Nápad na takový podnik se sice zrodil dřív, než se narodila, a to v hlavě její babičky Cory, za pomoci prababičky a matky.

Avšak co začalo jako obyčejný ranč, se už rozrostlo v luxusní rezort s vynikající kuchyní, dokonalou obsluhou a zábavou či akcemi šitými na míru na třiceti tisících akrech pozemků. A to vše uprostřed neskutečné krásy západní Montany.

Spěchala tedy dovnitř kolem stolků, kde si několik hostů užívalo ranní kávu u masivního krbu.

Z kuchyně ucítila sezonní vůni dušené tykve na česneku, mávla na recepční a chtěla zmizet v kanceláři, ale zrzka Sal, kterou znala už od základní školy, na ni kývla, a tak se u ní Bodine zastavila.

„Mám ti dát vědět, že se Linda-Sue trochu opozdí.“

„Jako vždycky.“

„Ano, ale tentokrát to hlásí předem, protože prý musí vyvednout matku.“

Denní plán dostal první menší trhlinu. „Její matka přijde na tu schůzku taky?“

„Bohužel,“ pousmála se trpce Sal.

„To nic, celá věc je stejně hlavně na Jessie, ale díky za upozornění.“

„Jessie tu ještě není.“

„Nevadí, přijela jsem brzy.“

„Jako vždycky,“ poznamenala Sal, ale Bodine už odbočila ke dveřím ředitelky resortu v zadní části traktu, tedy do své kanceláře.

Velikost místnosti se jí zamlouvala. Kancelář byla dost prostorná pro mítinky s jinými manažery nebo s personálem, ale zase ne příliš velká, takže schůzky mívaly vždy osobnější, intimnější ráz.

Z dvojitého okna byl výhled na dlážděné pěšinky v areálu, část budovy, kde sídlil Feed Bag a luxusnější restaurace Dining Hall a pak na pláň vinoucí se vzhůru k horám.

Bytelný psací stůl po babičce si však Bodine schválně postavila zády k oknu, aby ji výhled nerozptyloval. Měla tu i dvě vysoká kožená křesla ze staré kanceláře na ranči a menší pohovku, co kdysi patřila matce, ale teď byla nově potažená pevnou tkaninou jasně modré barvy.

Bodine pověsila kabát, čepici a šálu na věšák v rohu a uhladila si vlasy – černé, rovné po otci – stažené do dlouhého culíku.

Ale nejvíc se prý podobala dědovi, aspoň podle babičky, a když si prohlížela staré fotografie mladého Roryho Bodinea, který zahynul ve třidvaceti ve vietnamské válce, musela uznat, že tam jistá podoba je.

Měl také zelené oči a široká ústa, vlasy na rozdíl od ní mírně vlnité, ale podobně výrazné lící kosti, drobný nos a bílou irskou pleť, co vyžadovala spoustu opalovacího krému.

Bodine však ráda věřila, že obchodní talent zdědila po babičce.

Přešla k pultu s kávovarem, který vyráběl poživatelnou kávu, a hrnek si zanesla ke stolu, aby si prošla poznámky k prvním dvěma schůzkám.

Pak přijala první telefonát a přitom odpovídala na maily. Mezitím se objevila Jessica.

Měla na sobě šaty stejně jako Maureen, ale jasně červené barvy a na nich krémovou koženou bundu. Obula si nízké kozačky na vysokých podpatcích, které by ve sněhu zničila po několika minutách, ovšem měly naprosto stejnou barvu jako její šaty, jako by je snad v továrně barvili v jednom kotli.

Bodine musela promyšlený, uhlazený styl své kolegyně obdivovat.

Blond vlasy si Jessica jako obvykle v práci stáhla do hladkého drdůlku a rty v hezké tváři s jasně modrýma očima zvýraznila rudou rtěnkou.

Než Bodine dotelefonovala, Jess se posadila, také vytáhla telefon a cosi si v něm prohlížela.

Bodine zavěsila a opřela se v židli. „Ozve se ti koordinátorka Asociace westernových spisovatelů kvůli víkendovému pobytu se závěrečným banketem.“

„Udali nějaké počty a data?“

„Má jich být zatím devadesát osm a jde o devátý až dvanáctý leden.“

„Tenhle leden?“

Bodine se usmála. „Předchozí plán prý někdo stornoval, tak narychlo hledají něco jiného. Poptala jsem se a myslím, že to zvládneme. Po svátcích je tu vždycky klidněji, tak pro ně rezervuju Mlýn, kde by se mohli scházet a mít ten banket, a náležitý počet chat na osmačtyřicet hodin. Ta koordinátorka Mandy se zdá rozumná, snad jen trochu zoufalá. Právě jsem tobě, mámě a Rorymu poslala mail s podrobnostmi. Jejich rozpočet na akci by měl stačit.“

„Tak fajn. Promluvím si s ní o jídelníčku, dopravě, aktivitách a tak. Říkáš spisovatelé?“

„Jo.“

„Takže upozorním i Saloon.“ Jessica si dělala poznámky v telefonu. „Ještě jsem nezažila sjezd spisovatelů, který by nevezal útokem bar.“

„To je pro nás jenom dobře.“ Bodine ukázala prstem ke kávovaru. „Posluž si, jestli chceš.“

Jess nadzvedla zelený hrnek s víčkem a logem Bodine Resort, kde nosila vodu.

„Jak vydržíš bez kávy?“ nechápala Bodine. „Anebo bez coly? Jak můžeš žít akorát o vodě?“

„Protože existuje taky víno. Anebo jóga a meditace.“

„To všechno člověka uspává.“

„Když s tím špatně zacházíš. Ty bys speciálně potřebovala trochu víc jógy. A meditace by ti nejspíš pomohla omezit kofein.“

„Při meditaci se mi vždycky vybavují všechny věci, co jsem ještě nestihla zařídit.“ Bodine se opřela v křesle a otočila se v něm ze strany na stranu. „Ale tahle bunda se mi líbí.“

„Díky. Využila jsem volný den a trochu v Missoule utrácela. To je vlastně stejně dobrá relaxace jako jóga. Sal říkala, že Linda-Sue dorazí později a bere s sebou matku...“

„Podle všeho ano. No, to se zvládne. Prostě zmluvíme padesát čtyři chatek na tři dny, nazkoušíme svatební banket, obřad a recepce a den před svatbou prakticky zabereme celý Zen Town.“

„Ta svatba je už za měsíc, není teda moc času na nějaké změny nebo dodatečné výmysly...“

Bodine se pousmála. „Už jsi potkala paní Dolly Jacksonovou?“

„S tou si poradím.“

„Když ne ty, tak asi nikdo,“ usoudila Bodine. „Tak si pojedeme, co zatím víme jistě.“

Pročetly tedy své seznamy odshora dolů a pustily se i do menší vánoční party týden před svátky, když do kanceláře strčila hlavu Sal.

„Je tu Linda-Sue s maminkou.“

„Už jdeme. Moment, Sal. Objednej jim, prosím, nějakou mimosu.“

„Dobrý nápad.“

„Chytré,“ souhlasila Jess, když Sal zmizela. „Snad je to trochu obměkčí.“

„Linda-Sue není zas tak špatná. Chase s ní na střední chodil, tedy asi pět minut.“ Bodine vstala a upravila si hnědou vestu. „Ale trochu mimosy nikdy neuškodí. Hm, jdeme na ně.“

Pohledná, vlnadná a trochu naivní Linda-Sue přecházela po hale a ruce si stiskla mezi řádky.

„No není to krása, mami? Úžasná vánoční výzdoba – světlýka, stromečky a oheň v krbu. Jessica říkala, že Mlýn bude takhle zářit celý.“

„Jen aby. Myslím, že svícný, co jsem viděla v tom časopise, stejně potřebujeme. Vysoké svícný a dlouhé zlaté svíce. Ale ne blýskavé, jen klasicky temně zlaté.“

Dolly si svoje slova zapisovala do tlustého bílého diáře a tvářila se přitom trochu nepřičetně.

„A temně rudý sametový koberec, ne bílý. Natáhne se od místa, kde zastaví saně. Tak nejlíp vyniknou tvoje šaty. A taky

chceme harfistku, v rudém sametu se zlatým lemováním, aby hrála, než se lidi usadí.“

Jessica se zhluboka nadechla. „Budeme potřebovat hodně mimosy.“

„Máš pravdu,“ šeptla Bodine, nasadila úsměv a vešla do haly.

Klasické svatbě ve zlatém se věnovala celých čtyřicet minut a pak se vytratila. Jessica se za čtvrt roku ve funkci event manažerky natolik osvědčila, že mohla ty dvě ženské dobře zvládnout sama.

Bodine měla navíc schůzku s manažerkou zásobování, potřebovala mluvit s jedním z řidičů a se šéfem stáje.

Mezi kanceláří a Bodine Activity Center, zkráceně BACem, se vinula asi kilometr dlouhá šterková cesta. Jakmile Bodine vyšla na čerstvý vzduch, zachtělo se jí tam dojít pěšky.

Sníh už byl cítit výrazněji a dalo se čekat, že do pár hodin začne chumelit, i když zatím na obloze ještě sem tam probleskla modř.

Bodine minula několik malých vozů Kia, které měli hosté k dipozici pro přepravu v areálu, ale když z hlavní cesty odbočila, na chvíli docela osaměla.

Po obou stranách se táhly zasněžené pláně. Spatřila několik srn s tmavou zimní srstí a pak zaslechla křik jestřába a zadívala se, jak jí krouží nad hlavou. Se sokolnictvím měla do budoucna ještě velké plány.

Náhly poryv větru zvedl ze země jiskřivé sněhové vločky, až zavířily kolem Bodine, zatímco její kroky zvonily na umrzlé zemi.

Brzy zahlédla pohyb, jak někdo ze zaměstnanců BACu přecházel ke koním v zastřešeném padoku. Pak ucítila i jejich teplý pach a taky olejovanou kůži, seno a krmení.

Zvedla ruku na pozdrav, když se k ní muž v těžkém kabátě a tmavém stetsonu natočil. Abe Kotter. Poplálal po boku strakatou kobytku, co hřebelcoval, a vyšel Bodine pár kroků naproti.

„Brzo bude sněžit,“ prohodila.

„To bude,“ souhlasil. „Měl jsem tu párek z Denveru. Chtěli se projet. Zdálo se, že vědí, co dělají, tak jsem s nimi poslal Maddie. Právě se vrátili.“

„Dej mi vědět, když budeš potřebovat nějaké koně z ranče, na prostřídání.“

„Dám. To jdeš od hlavní budovy pěšky?“

„Hm, potřebovala jsem se projít. Ale možná bych zpátky sjela na koni a stavila se ještě u babiček v Bodine House.“

„Tak je ode mě pozdravuj, Bo. Osedlám ti třeba Three Sockse, ten by se potřeboval proběhnout, a aspoň ušetříš moje staré kosti.“

„Prej staré...“

„Vždyť mi v únoru bude devětašedesát.“

„Zkus si o stáří promluvit s mými babičkami a uvidíš...“

Abe se zasmál a znovu poplácal koně po zadku. „No jo, ale tu zimní dovolenou si chci vzít tak jako tak. Hned po Vánocích. Zajedeme si se ženou k bratrovi do Arizony a vrátíme se v dubnu.“

Bodine se trochu vyděsila. „Budete nám tu s Eddou moc chybět.“

„Zimy už jsou na mě dlouhý.“ Zkontroloval kobyle kopyto, pak vzal škrabku a očistil ho. „Moc lidí o jízdě ve sněhu nestojí, takže to Maddie může vzít na těch pár měsíců za mě. Je to rozumná holka.“

„Musím to s ní probrat. Je uvnitř? Taky s Mattem potřebuju mluvit.“

„Jo, je tam. Já ti zatím osedlám koně.“

„Díky.“ Chtěla odejít, ale ještě se obrátila. „A co budeš kruci vlastně dělat v Arizoně?“

„To kdybych věděl. Hlavně budu v teple.“

Bodine tedy obešla budovu, která od jara do podzimu sloužila jako zázemí pro raftaře, srazy motorkářů, jezdce a honáky všeho druhu. Jakmile ale napadl sníh, stodole podobná budova se vyprázdnila a cestou k recepci se kroky hlasitě rozléhaly.

„Jak to jde, Bo?“ zahlaholil manažer venkovních aktivit.

„Ale jde, Matte, co ty?“

„Je tu klid, tak doháníme resty. Dorazila jenom skupina běžkařů a skeetařů. Až zítra má přijet dvanáctičlenná rodina, co si chce zajezdit na koních. Dal jsem vědět Chaseovi. Prý si vyjíždky vezme na starost Callen Skinner.“

„To je pravda.“

Bodine s Mattem probrala doplnění inventáře a vybavení a pak vytáhla telefon, aby mu oznámila, co má na seznamu nového kvůli Jacksonovic svatbě.

„Pošlu ti mail s podrobnostmi. Zatím to tady jen blokuj a vyber lidi, kteří ti pomůžou.“

„Jasně.“

„Abe říkal, že Maddie je někde tady.“

„Jo, šla na záchod.“

„Dobrá.“ Bodine zkontrolovala čas na telefonu. Ještě chtěla zajet za babičkami a pak se musela co nejrychleji vrátit do kanceláře. „Chvilku počkám.“

Zašla k automatu. Jessica měla pravdu s tou vodou, jenže ona měla chuť na něco sladkého a vydatného, toužila se napít coly. Ztracená Jessica, pomyslela si, když do stroje zasouvala mince, a pak vytáhla láhev vody.

Právě si otráveně poprvé lokla, když se z toalet vynořila Maddie.

Bodine k ní zamířila a napadlo ji, že je nějak bledá, přestože se krátce usmála.

„Ahoj, Bo, zrovna jsme se vrátili z vyjíždky.“

„Slyšela jsem. Jsi v pořádku? Zdáš se mi nějak přepadlá.“

„Je mi fajn.“ Koňáčka Maddie mávla rukou a vzápětí si zhluboka povzdechla. „Měla bys chvilku?“

„Jistě.“ Bodine ukázala k jednomu z malých stolků roztroušených po místnosti. „Je všechno v pohodě? Tady? Doma?“

„Všechno je prima, vážně.“ Maddie, Bodinina celoživotní kamarádka, se posadila a odsunula si klobouk ze světlých vlasů. „Jsem těhotná.“

„Ty že jsi... Maddie! To je báječné. No ne?“

„Je to báječné, úžasné a trochu strašidelné. Řekli jsme si s Thadem, proč čekat? Brali jsme se sice letos na jaře a říkali

si, že ještě rok dva počkáme, ale už se nám vlastně nechtělo, tak jsme na to vltli.“

Maddie se zasmála a pak poklepala na láhev s vodou. „Můžu si loknout?“

„Vem si ji. Mám radost za tebe, Maddie. A jak se cítíš?“

„Prvních pár měsíců jsem dost zvracela. Vlastně po každém jídle, ráno, v poledne, večer. Taky se rychleji unavím, to je prý normální. A žaludek by se měl taky brzy uklidnit. Teď mi třeba bylo trochu zle, ale nezvracela jsem, tak jsem ráda.“

„Thad je určitě radostí bez sebe.“

„Je.“

„A jak dlouho už to trvá?“

„Jsem ve dvanáctém týdnu.“

Bo pootevřela pusku, zase ji zavřela a pak popadla vodu, protože se musela napít. „Už?“

Maddie si vzdychla a kousla se do rtu. „Chtěla jsem ti to říct hned na začátku, ale víš, že se to prý nemá, že je dobré vydržet přes první trimestr. Zatím to vědí jen naši rodiče, a i těm jsme to řekli až po měsíci.“

„No, zatím nevypadáš těhotná.“

„Brzo budu. Už teď nedopnu kalhoty v pase a nosím tam karabinku.“

„Nepovídej.“

„Vážně.“ Maddie na důkaz nadzvedla košili a ukázala na stříbrný skřípec. „A koukni na tohle.“

Zvedla si klobouk a naklonila se kupředu, aby bylo vidět několik centimetrů širokou tmavou pěšinku v blond vlasech. „Barvit si vlasy v těhotenství prý není dobré, takže si klobouk nejspíš do porodu ani nesundám. Svoji přirozenou barvu jsem neměla snad od třinácti, kdy jsi mi pomáhala s barvením, pamatuješ?“

„Hm. Trochu jsme použily i na moje melíry, vypadala jsem potom jako pruhovaná dýně.“

„Mně se to zdálo super. Jenže já jsem srdcem blondýna, Bo, a teď ze mě bude těhotná bruneta. Tlustá, pajdající, každých pět minu čůrající bruneta.“

Bodine to rozesmálo. Vrátila Maddie vodu, ta se napila a pohladila si zatím neviditelnou oblinu na břicho. „Cítím se zvláště, jinak. Je to opravdu zázrak, Bo, já budu máma.“

„A skvělá máma!“

„Určitě se vynasnažím. Ale je tu ještě jedna věc, kterou bych teď neměla dělat...“

„Jezdit na koni.“

Maddie přikývla a znova se napila. „Chtěla jsem ten zákaz ignorovat. Bože, vždyť jezdím už od malička, jenže doktorka je neoblomná.“

„To já budu taky. Jak to, že jsi dneska jela se skupinou?“

„Hm. Chtěla jsem to Abemu už říct, ale myslela jsem, že to nejdřív musím povědět tobě. A najednou začal o tom, že práci vezmu za něj, když tu přes zimu nebude. Bála jsem se, že by tu cestu zrušil, kdybych mu pověděla, co a jak.“

„Nic nezruší a ty nevlezeš do sedla, dokud ti to doktor zase nedovolí.“

Maddie se nervózně kousala do rtu a otáčela víčkem lahve ze strany na stranu. „Taky jsem vedla jezdecký výcvik.“

„I tohle nějak pokryjeme.“ Jo, nějak už se to zařídí, pomyslela si Bodine, jako vždycky. „Kolem koní je přece víc práce než jenom ježdění.“

„Jasně. Začala jsem se starat o papírování, taky je můžu krmít, ošetřovat, vozit v přívěsu nebo převážet hosty sem tam, můžu i...“

„Co můžeš, je přinést mi seznam povolených a nepovolených činností, potvrzený od doktora.“

„Jenže doktoři to s opatrností přehánějí a...“

„Tak já taky,“ skočila jí do řeči Bodine. „Zkrátka chci seznam a ty se podle něj budeš řídit, nebo se rozloučíme.“

Maddie se zachmuřeně svezla v židli níž. „Thad říkal, že přesně takhle to dopadne.“

„Protože ses nevdala za pitomce. Má tě moc rád. A já taky. A na zbytek dne si vezmi volno.“

„Vůbec nepotřebuju volno.“

„Půjdeš domů,“ opakovala Bo, „trochu se prospíš a pak zavoláš svému doktorovi, aby...“

„Je to doktorka.“

„To je snad fuk, ne? Řekneš si o ten seznam a pošleš mi kopii. Dál se uvidí. Vždyť se nestane nic horšího, než že na pár měsíců vyměníš sedlo za psací stůl,“ usmála se Bodine.

„A trochu ztloustneš.“

„Už se docela těším.“

„To je dobře. A teď jdi domů.“ Bodine vstala, naklonila se a ještě Maddie pevně objala. „A gratuluju.“

„Díky. Děkuju, Bo, tak já už to vyklopím Abemu. A taky, že všechno nějak zařídíš, ano?“

„Jasně.“

„Vlastně už to smím říct všem, vždyť jsem to chtěla udělat už ve chvíli, kdy jsem počůrala ten papírek. Hej, Matte!“ Maddie se zvedla a poklepala si na břicho. „Jsem těhotná.“

„A do háje!“

Bodine ještě zahlédla, jak Matt přeskočil přepážku a běžel Maddie zvednout v náručí.

Nejdřív se o těhotenství říká rodičům a pak zbytku rodiny, pomyslela si Bodine, ale Maddie tady měla zatraceně velkou rodinu.

2

Cestou přes pláň Bodine přemýšlela, co udělá a jak nejlépe vyřeší situaci, kdy měla přijít o dva své hlavní koňáky zároveň. O jednoho do jara a o Maddie na celých osm měsíců. Skládačka, kterou je třeba sestavit.

Z nebe se už snášely první sněhové vločky, jako předvoj toho, co mělo přijít. Bodine si užívala čerstvého vzduchu, pohledu na jestřába kroužícího mezi vločkami anebo na zajíce, který pelášil přes pole, až se ztratil ve sněhu.

Popohnala Three Sockse do rychlého klusu, ale po chvíli ho nechala jen cválat, jak se rozhodl sám. Spatřila jednu z firmních dodávek, jak drkotá po cestě dolů od High Timber Cabins, a raději zvolila delší cestu s dokonalým výhledem na vrcholky hor čnící proti světle šedé obloze.

Na chvíli pustila všechno z hlavy. Hádanky a problémy vyřeší později. Minula bílé stany Zen Townu a stoupala do vrchu kolem chat zvaných Mountain View Estates, kde odbočila směrem k domu babiček.

Stál stranou od hlavní cesty, aby kolem zůstalo místo pro zahradu, kterou obě milovaly. Byl to bílý dům s velkými okny a prostornými terasami vpředu i vzadu, vábíci k posezení.

Bodine zajela s valachem do přílehlé stodoly, vděčně ho poplácala a pak přivázala. Vzápětí prošla sněhem k zadním schoďům, kde si pečlivě otřela podrážky.

Jakmile vešla, ucítila z kuchyně báječnou vůni. Jen co se svlékla, šla si k hrnci přivonět.

Kuře s pórkem, oblíbené jídlo, pomyslela si a pak se rozhlédla.

Kuchyně s jídelním koutem byla spojená s obývánkem s pohodlnou sedací soupravou a obří televizí.

Babičky milovaly seriály.

Právě běžel jakýsi díl se dvěma neskutečně krásnými protagonisty, Bodine zahlédla i košík se šitím, co patřil babičce, a prababiččino háčkování, ty dvě však nikde neviděla.

Nakoukla tedy do vedlejší kanceláře, používané jako hostinský pokoj. Uklizeno, jenže prázdno. Vrátila se do obýváku, kde hořel naplno oheň v krbu a odkud vedly dveře do dvou ložnic.

Už chtěla volat, když vtom zprava zaslechla hlas babičky Cory.

„Spravila jsem to! Říkala jsem ti, že to zvládnu.“

Cora vyšla ze své ložnice s nářadím v ruce. Přidušeně vyjekla a chytila se za srdce.

„Bože dobrý, Bodine! To jsem se lekla. Mami! Bodine je tady.“

I s nářadím v ruce vnučku objala.

Na nohou měla pantofle značky UGG, na sobě džíny a volný svetr, voněla Chanelem číslo 5 a byla štíhlá a hbitá tak, že se to k jejímu věku ani nehodilo.

Bodine vdechla její vůni.

„Copak jsi spravila?“

„No, v koupelně za ložnicí mi děsně teklo umyvadlo.“

„Mám zavolat údržbáře?“

„Mluvíš jako nějaká bába. Celý život jsem zvyklá spravovat všechno sama, tohle jsem spravila taky.“

„Jak jinak.“ Bodine ji políbila na obě tváře a s úsměvem se zadívala do Cořiných jasně modrých očí.

„Taky potřebuješ něco spravit?“

„Brzo přijdu o dva koňáky najednou, ale to nějak spravím sama.“

„Od toho tu jsme, no ne? Mami! Bodine je tady, prokristapána.“

„Však už jdu. Nemusíš tak křičet.“

Zatímco Cora své stylové mikádo nosila prošedivělé, praba-bička Fancy stále trvala na zrzavé barvě svého mládí.

Téměř v devadesáti se sice o něco hůř pohybovala, ale pyšnila se tím, že má stále všechny zuby, slyší všechno, co chce, a brýle potřebuje pouze na čtení a háčkování.

Byla drobná, spíše zaoblená a ráda nosila trika a čepice s nápis, co si kupovala na internetu. Dnes měla na tričku větu:

TAKHLE VYPADÁ FEMINISTKA

„Jsi hezčí a hezčí pokaždé, když tě vidím,“ prohlásila, když ji Bodine objala.

„Vždyť jsem u vás byla před dvěma dny.“

„A pořád to platí. Pojď se posadit, musím zamíchat polívkou.“

„Voní skvěle.“

„Hotová bude tak za hodinku, jestli se zdržíš.“

„To bohužel nemůžu. Mám spoustu práce, chtěla jsem vás jen vidět.“

Fancy zamíchala polévkou a Cora uklidila nářadí.

„Tak aspoň čaj a sušenky,“ navrhla rychle. „Na ty je vždycky trocha času.“

Bodine si připomněla, že chce jíst zdravě a vyhýbat se sladkostem a prázdným kaloriím.

„Včera večer jsme s Corou upekly máslové se skořicí,“ pousmála se Fancy a postavila vodu na čaj.

Proč zrovna máslové? Bodine vzdychla. „Tak si jednu dám. Posad se, babi, já ten čaj dodělám.“ Vytáhla konvici, hrnky a sítko, protože sáčkový čaj babičkám do domu nesměl.

„Utíká vám seriál,“ prohodila.

„Kdepak, nahráváme to,“ mávla rukou Fancy. „Je mnohem lepší mrknout se na to až večer a přeskakovat reklamy.“

„Snažila jsem se jí vysvětlit, že se to dá nahrát, i když televize není zapnutá, jenže mi nevěří.“

„Protože to postrádá smysl,“ opáčila Fancy, „takže nechci nic riskovat. Slyšela jsem, že se Skinnerův hoch vrátil z Hollywoodu a bude pracovat na ranči.“

„Slyšela jsi dobře.“

„Ten se mi vždycky líbil.“ Cora postavila na stůl talíř se sušenkami.

„Opravdový fešák,“ souhlasila Fancy a vzala si jednu. „A rošťák k tomu, ale tak akorát, aby se neřeklo.“

„Chase ho vždycky dokázal správně přibrzdit. A tys do něho byla zakoukaná,“ dodala Cora.

„Ne ne.“

Babičky si vyměnily téměř stejný pohled a pousmání.

„Bylo mi dvanáct! A jak to vlastně víte?“

„To se pozná na očích.“ Fancy se chytla za srdce. „Bože, vždyť do toho bych se zakoukala i já, kdybych byla mladší, nebo on starší.“

„A co by na to řekl děda?“

„Že ženatej a mrtvej není to samý. Byli jsme svoji šedesát sedm let, než umřel, a koukat kolem jsme vždycky mohli oba podle libosti. Dotýkat se ne, to už by ženatej a mrtvej znamenalo to samý.“

Bodine se smíchem zanesla konvici s čajem ke stolu.

„Řekni tomu chlapci, ať nás taky přijde pozdravit,“ nařídila Cora. „Pohled na pěkného kluka člověku příjemný den.“

„Vyřídím,“ odpověděla Bodine a zadívala se na sušenky. Jíst zdravě tedy začne později.

Když Bodine konečně vyrazila domů, spustilo se husté sněžení. Už odpoledne pocítila vděčnost za babiččiny sušenky, protože na oběd neměla čas a na večeři jela také pozdě.

Zaparkovala před rančem a chystala se sníst cokoli, co najde – tedy až po skleničce vína.

Rychle se v komoře svlékla, odložila aktovku a pak v kuchyni narazila na Chase, který si právě bral pivo z lednice.

„Na sporáku máš dušené hovězí,“ prohodil. „Mamka mi nařídila, abych ho ohříval, dokud nedorazíš.“

Tmavé maso chci taky omezit, pomyslela si Bodine.

Ach jo.

„A kde jsou všichni?“

„Rory má rande a mamka prohlásila, že se jde na zbytek života naložit do vany. Mám dojem, že otec je tam s ní.“

Bodine si přitiskla zápěstí na spánek. „Proč jsi mi musel nasadit do hlavy zrovna tohle?“

„Protože mně to tam nasadil tátův výraz a rád se podělím,“ usmál se Chase. „Dáš si taky pivo?“

„Spíš víno. Sklenička červeného denně je zdravá věc,“ dodala, když se ušklíbl. „Přečti si o tom něco.“

Možná si nalila sklenici příliš plnou, ale pořád šlo jenom o jednu.

„Takže Maddie je v tom.“

„Jak to kruci víš?“ Bodine se zamračila, jednou rukou pila víno a druhou si nabírala omáčku do misky.

„Poslala zprávu Thadovi, že to už řekla tobě a všem ostatním kolem, tak to řekl zas mně a všem ostatním kolem. Stejně jsem to čekal.“

„Čekal? Vážně?“

„Poznává se to na očích, víš? A taky podle nějakých těch narážek na otcovství a tak.“

„Jestli jsi něco tužil, proč jsi to z něj nevydoloval?“ Bodine bratra šfouchla do boku. „Kdybych to věděla o pár týdnů dřív, mohla jsem si tu podržet některého ze sezonních zaměstnanců. Ale to bych nesměla mít za bratra chlapa, co se nikdy na nic neptá,“ dodala a našla si lžici.

„Takže sis vlastně sama odpověděla. Jdu s tím pivem vedle ke krbu.“

Bodine zapíchla lžici do misky a šla za bratrem. Sedla si vedle na gauč a dala si nohy na stůl stejně jako Chase.

„Už jsem volala všem, co tu přes letní sezonu pracují. Potřebuju nejen jezdce, ale taky schopného manažera. A všichni už si na zimu sehnali jinou práci.“ Dala se do jídla a přemýšlela dál. „Ještě mám sice pár týdnů, než Abe odjede do té zatracené pouště, ale nerada bych najímala někoho, koho neznám a kdo nebude mít čas se trochu zacvičit. Je tu sice ještě Ben a Carol, ale není to zrovna dvojice manažerů.“

„Tak využij Cala.“

„Cala?“

„Jo. Ten v pohodě zvládne obojí. Umí to s koňmi a je i dobrý manažer. A kdyby se toho sešlo víc, vypomůžu ti já s tátou. Nebo Rory a máma. Vlastně taky babička by mohla, stejně jezdí každý den.“

„Dneska jsem se u nich zastavila. Když si všimla, že jsem přijela na koni, chtěla s ním sjet zpátky do BACu. Naštvala se, když jsem jí to kvůli sněhu nechtěla dovolit. V zimě by ale už jezdit neměla.“

Chase váhavě přikývl a lokl si piva. „Ale může dávat lekce.“

„No jo, to už mě taky napadlo. A jistě by se jí to líbilo. Kdybych si takhle mohla vystačit s lidmi z ranče, ušetřila bych si najímání cizích. Ty nejsi tak úplně marný.“

„Umím toho mnohem víc, než si myslíš.“

„A víš taky, kde seženeme kilometry rudého sametu, přes metr dlouhé zlaté svíce a harfistku v rudých šatech?“

„No, zatím ne. A k čemu, proboha?“

„Na svatbu Lindy-Sue. Dneska přivedla svoji matinku a ta si stěžovala skoro na všechno a přidala spoustu nových výmyslů. Zbytečně jsme na ně plýtvali pitím,“ zabručela Bodine.

„Chtěla jsi přece řídit středisko.“

„Jasně a většinou mě to baví. Samet a svíčky jsou stejně spíš problém Jessiky. Musela jsem ji obdivovat, že Dolly Jacksonovou trpělivě vyslechla a neposlala ji rovnou do háje.“

„Nevěřil jsem, že u nás Jessica vydrží tak dlouho.“ Chase se zadíval z okna na padající sních. „Ale ještě nezažila montanskou zimu.“

„Ona vydrží. Proč by neměla?“

„Je to holka z města. A z východu k tomu.“

„Taky nejlepší event manažerka, co jsme měli od chvíle, kdy šla Martha před pěti lety do důchodu. Nemusím po ní všechno neustále kontrolovat.“

„Stejně to děláš.“

„Už ne tak často.“ Bodine se zadívala z okna na sních padající tmou. „Možná ho napadne i třicet centimetrů. Měla bych poslat Lenovi zprávu, aby včas protáhl cesty.“

„Zase kontroluješ.“

„Je to moje práce.“ Zvedla tvář ke stropu. „Myslíš, že v té vaně jsou vážně spolu?“

„Klidně bych se vsadil, že jo.“

„Tak nahoru nepůjdu. Myslím, že potřebuju ještě jednu sklenici vína.“

„Přines mi další pivo, když tam jdeš.“ Pak také zvedl hlavu vzhůru. „Dáme jim ještě půl hodiny.“

Bodine strávila většinu dalšího dne kontrolou cest v resortu, schvalováním a zamítáním různých návrhů a urychlováním objednávky nového povlečení do chat.

Právě se pustila do procházení reklamních materiálů pro zimní sezonu – brožury, maily, webová stránka, Facebook a Twitter – když do kanceláře vpadl Rory.

Usadil se pohodlně v jednom z křesel, jako by se chtěl nějakou dobu zdržet.

„Právě kontroluju zimní reklamu,“ prohodila Bodine.

„Prima, protože tam možná něco přibude.“

„Cože?“

„Máme nápad.“ S úsměvem se otočil, když do místnosti vešla Jessica. „Vida, přichází spoluautor. Mamka má práci, ale zastaví se taky, až se uvolní.“

„O co jde? Tahle brožurka jde zítra do tisku a oznámení na webovky dáme příští týden.“

„Pár dní to přece počká.“

Jessica věděla, že tohle není nejlepší způsob, jak s Bodine mluvit, a tak Roryho plácla po ruce a pak i štípla. Když se posadila, spustila: „Myslím, že bychom mohli zvýšit zisk, jaký v minulých letech přineslo Kovbojské vaření a Bodine Rodeo, ještě jednou akci.“

„Rodeo je naše nejvýnosnější každoroční akce,“ dodal Rory. „Ale jen čtvrtina účastníků a diváků u nás taky přespí, nají se v našich restauracích, zajde do baru nebo využívá jiné služby.“

„To dobře vím. Většina těch lidí si vaří v kempech nebo spí v motelu a část lístků se prodá místním. Červnová akce Rope and Ride není tak navštěvovaná, ale víc lidí se tu ubytuje. Zčásti je na vině roční období.“

„Přesně.“ Bratr na Bodine namířil prst. „A v zimě tu máme co? Máme sníh. Spousty sněhu. Lidí sem začali jezdit z východu i z Kalifornie, aby viděli kovboje, projeli se na koni nebo ve voze, dali si hamburger z bizona a to všechno v luxusním balení.“

Rory zkrřížil nohy v botách značky Freye v kotnících.

„V zimě si jich pár přijede zařadit na skútrech nebo si dát masáž ve vyhřáté chatě, ale jakmile začne pořádně chumelit, sníh je odradí, a my přicházíme o zisk. Proč náš sníh nějak líp nevyužít?“

Bodine už se naučila – i když jí to nějaký čas trvalo – nevidět v Rorym jenom mladšího brášku, pokud se jednalo o marketink.

„Poslouchám.“

„Soutěž ve stavění sněhových soch. Víkendová akce. Řekněme pro čtyři kategorie – děcka do dvanácti, dvanáct až šestnáct, dospělí a rodiny. Bude to o ceny, reklamu pošleme do místních médií a na dvoudenní pobyt v chatách nabídneme slevu.“

„Ty chceš, aby tu lidi stavěli sněhuláky?“

„Ne sněhuláky,“ přidala se Jessica, „i když to už bude na nich, ale spíš sněhové plastiky, umění. Něco jako ty stavby z písku, co pořádají na Floridě. Ohradíme na to pár akrů, kde může být i místo pro děti s dozorem, budeme podávat horkou čokoládu a polévku.“

„A sněhové pusinky.“

„Sněhové pusinky,“ Rory užasle zavrtěl hlavou, „že mě to taky nenapadlo.“

„Půjčíme účastníkům nářadí, jako lopaty, hradla, nože a tak podobně,“ pokračovala Jessica, „ale ozdoby a doplňky už si musejí donést sami, pokud budou chtít. V pátek večer je přivítáme a přidělíme jim prostor a v sobotu v devět ráno se všechno odstartuje.“

„To by se musely nějak zabavit menší děti, ne?“ uvažovala Bodine. „Prťata neudrží dlouho pozornost a taky se musejí někde ohřát. Takže jídlo a svačinky. I pro dospělé, pokud budou stát o přestávku v teple.“

„Můžeme pro ně zřídit bufet ve Feed Bagu. Možná taky vyhřívání stany s masážemi krku a ramen. A pro děcka něco vymyslím.“ Jessica se zamračila. „Nějaké ty zimní radovánky jako třeba bobování... No a taky party s muzikou. V sobotu večer by se vyhlásili vítězové a rozdaly ceny.“

„To není špatný koncept, ale musíte mi co nejdřív dodat detailní plán, reklamní pobídky a přesnější rozpis cen. Taky fotografie a Sněhová *Extravaganza* by možná fungovala líp než *soutěž*.“

„Krucí, asi vážně fungovala,“ souhlasil Rory. „Ty nejsi šéfka pro nic za nic.“

„Jasně, tak na to nezapomínej.“

„Takže já se do té věci pustím.“ Jessica schovala telefon do kapsy a vstala. „Co kdybychom se sešli asi za hodinu, Rory, a dali hlavy dohromady?“

„Super.“ Rory se za ní chvíli díval, když odcházela. „Hm, ta hezky voní.“

„Hm. To jako vážně?“

Bratr nasadil okouzlující úsměv a zahýbal obočím. „Vážně.“

„Je na tebe moc stará a taky vyšší třída.“

„Věk je pouze stav mysli a já umím být taky klasa, když potřebuju. Ale nechystám se na ni,“ dodal. „Jenom mám oči.“ Rychle vstal. „A tady z toho nápadu vytěžím, co se dá, uvidíš.“

Bodine věděla, že tohle Rory s přehledem dokáže, ale neodpustila si varování: „Hlavně aby se aspoň pokryly náklady.“

„Držíš se zbytečně při zemi.“

„A ty jsi snílek. Už mazej, mám ještě práci.“

Vlastně jí nějaká i přibyla, uvědomila si, když se zadívala zpět na monitor s otevřeným návrhem reklamní brožury.

Teď bude muset do všech materiálů přidat novou nabídku a samozřejmě zveřejnit vše s dostatečným předstihem, aby obdrželi dost rezervací.

Vzala telefon a spojila se s designérkou.

Rory s Jessikou – a za pomoci Maureen – dodrželi slovo a v pět už měla na stole návrh nové akce, sloganů, designu i ceníku.

Něco popravila, něco schválila a za další hodinu odeslala designérce nový plán. Považovala to však za dobře strávený čas.

Než odjela, zadívala se ještě směrem k Dining Hall, kde stálo několik menších aut a dostatečný počet SUV i trucků návštěvníků, co v areálu nebydleli.

Dobrá, obchody běží.

Sama také zatoužila po večeři a chvíli klidu, kdy nebude muset na nic odpovídat. Dnes asi půjde o něco dřív spát.

Zaparkovala před rančem, popadla aktovku a nesla ji do komory. V duchu si přitom plánovala večer: sklenice vína; večeře; dlouhá, horká sprcha; chvílku u knížky a spánek.

Znělo to perfektně.

Pak ucítila vůni lasagní paní Clementine a napadlo ji, že Bůh snad přece jenom existuje.

Když vešla do kuchyně, vysoká hranatá Clementine, ženská, co si nenechala nic líbit, se zrovna hlasitě zachechtala.

„Kluku, ty ses ani krapánek nezměnil.“

„Nic na tomhle světě nemůže změnit to, jak tě baštím.“

Bodine ten hlas, ten šibalsky okouzlující tón hned poznala. Pak už se zadívala na Callena Skinnera – s pivem v ruce se opíral o linku, zatímco Clementine rovnala nádobí v myčce.

3

Krapánek se tedy změnil, pomyslela si Bodine. Už nebyl tak hubený jako tenkrát před odjezdem. Dlouhé štíhlé nohy a boky mu zůstaly, ale výrazně nabyl v ramenou a tvář se mu prokreslila.

A že to i dřív byla skvělá tvář. Teď, s ostřejšími úhly a pevnější čelistí, ještě víc. Tmavohnědé vlasy nosil o něco delší, takže se mu kroutily za ušima a kolem límce.

Napadlo ji, jestli těm vlasům stále zlátanou konečky, když si na deset minut sundá klobouk. Když se otočil a zadíval se na ni, Bodine si uvědomila, že jeho oči se nezměnily ani trochu: byly zrádně šedé, a tak podle světla nabíraly odstíny zelené či modré.

„Nazdar, Bodine.“

Clementine se prudce otočila a zapřela se pěstmi o kostnaté boky. „No to je dost! Myslíš, že tady snad vedu kavárnu? Máš štěstí, že na tebe ještě něco zbylo.“

„Za to může Rory, protože mi před koncem pracovní doby přinesl novou práci. Ahoj, Callene.“

„Tak umýt ruce,“ nařídila hospodyně, „a honem ke stolu.“

„Ano, madam.“

„Nedáš si pivo?“ zeptal se Callen.

„Ona teď pije červené, protože je dobré na srdce nebo tak něco,“ poznamenala Clementine. „Támhle to.“

„Vážně? Tak já ti naliju.“ Callen zašel pro láhev a sklenici, zatímco si Bodine poslušně myla ruce.

„A dej si trochu salátu.“ Clementine hodila do misky salát, něco na něj nakapala a všechno protřepala. „A nestěžuj si na dresink.“

„Nebudu, madam. Díky.“

Bodine se posadila a napila, a když jí Clementine hodila na klín ubrousek, chopila se vidličky. „A ty tu chvíli zůstaň, Cale, a dělej jí společnost,“ nařídila Clementine. „Většinou neprijde na večeři včas a polyká jídlo docela sama. Vlastně skoro pokaždý! V troubě se ohřívá talíř s jídlem, tak dohlídni, aby všechno snědla.“

„Dohlídnu.“

„Dáš si ještě kousek jablečného koláče?“

„Rád bych, milá Clem, ale už to vážně nemám kam dát.“

„Fajn, tak si vem aspoň kousek s sebou do Boudy, až půjdeš.“ Ještě Cala štípala do tváře a on jí věnoval zářivý úsměv.

„Vítej doma. A já už poběžím.“ Clementine Bodine místo štípnutí zlehka plácla a pohladila ji po zádech. „Všechno hezky sníst, mladá dámo. Uvidíme se zase ráno.“

„Dobrou noc, Clementine.“ Bodine počkala, až se za hospodyní zavřou dveře, a pak si povzdechla. „Nemusíš tady sedět a sledovat, jak večeřím.“

„Slib je slib. A přísahám, že bych si tu ženskou nejradši vzal, už jenom proto, jak je hubatá – její kuchyně by znamenala jenom fajn bonus.“ Callen se napil piva a přitom si Bodine prohlížel. „Zkrásněla jsi.“

„Myslíš?“

„Vidím. Vždycky jsi byla hezká, ale teď je to ještě víc znát. Jak se ti vede jinak?“

„Dobře. Mám hodně práce. Tobě?“

„Jsem rád, že jsem zpátky. Trochu jsem se návratu bál, ale je to fajn. Takže zatím dobrý.“

„Po Hollywoodu se ti teda ještě nestýská?“

Cal si procvičil ztuhlá ramena. „Měl jsem dobrou práci, a zajímavou. Ale všechno je těžší, než bys myslela. Nebo než jsem myslel já, když jsem to vzal.“

Bodine věděla, že u zajímavé práce to tak bývá vždycky. „Dalo ti to aspoň, cos chtěl?“

Znovu se jí zadíval do očí. „Jo. Určitě.“

„Já vím, že už je to pár let, ale tvého táty je mi líto, a taky se omlouvám, že jsem nebyla na pohřbu.“

„Dík. Jo, pamatuju, žes byla zrovna v posteli s nějakou chřípkou.“

„Se zatraceně strašnou chřípkou. Doufám, že nic takového už nikdy nechytanu.“

„Když už jsme u smutných věcí, mně je zas líto tvého pradědy. Byl to fajn chlap.“

„Jeden z nejlepších. A jak se daří tvojí máti?“

„Dobře. Líp než tady, když může rozmazlovat vnouče a těšit se na další. Prodáváme tvému otci zbytek pozemků.“

Bodine si pohrávala se salátem. „Teď nevím, jestli mám říct, že je mi to líto.“

„Není třeba. Půda pro mě už nic neznamená, Bodine. Už dlouho ne.“

Možná nelhal, přesto šlo o jeho ztracené dědictví. „Pokusíme se s tím naložit co nejlíp.“

„Věřím ti.“ Callen vstal a zašel k troubě pro talíř s jídlem. „No a jen se na sebe koukni,“ dodal, když ho před ni postavil. „Sama vedeš celé tohle středisko.“

Protože ji Clementine nemohla okřiknout, Bodine si jídlo lehce připepřila. Měla ráda ostřejší chutě.

„Nedělám to sama.“

„Slyšel jsem, že bys klidně mohla. Dneska jsem pro tebe taky trochu pracoval,“ dodal. „Chase chtěl, abych pomáhal Abemu, zacvičil se a pochopil, jak to tady chodí.“

Věděla o tom, protože jí bratr poslal textovku.

„A pochopil?“

„Něco ano. Řeknu ti, co si myslím, jestli chceš.“

Krátce se odmlčel, a když jen pokrčila rameny, pokračoval: „Souhlasím s Abem, že bys měla najmout ještě jednoho člověka ke koním. Je pravda, že se dá přesunout někdo z ranče, ale bylo by lepší mít někoho přímo na místě. Já za Abeho klidně zaskočím, až odjede, ale pořád ti bude jeden koňák chybět.“

Bodine na to nemohla nic namítnout. „Pracuju na tom. Zatím jsem nikoho vhodného nenašla.“

„Ale jdi, Bo, žiješ v Montaně, tady je kovbojů.“

„Já nestojím jenom o někoho, kdo má jezdecký boty.“ Máchla přitom důrazně vidličkou. „Kdybych tě dobře neznala, taky bys to místo nedostal.“

„To je fér.“

„Ale znám tě. A třeba zas ty znáš někoho v Kalifornii, kdo by rád změnil scénu.“

Callen zavrtěl hlavou a zadíval se na své pivo. „Tam se scéna mění na místě, nebo když tě pošlou jinam. A pokud jim vyhovuješ, dobře ti zaplatěj. Mohl bych někoho požádat o laskavost, ale nepřišlo by mi to správné – chtít, aby se vzdal dobře placeného místa, aby tady vodil skupiny, učil lidi nasedat nebo kydal hnůj.“

Zvedl k ní oči. „Proč jsem tu já?“

„Neptala jsem se.“

„Ale ano. Přišel prostě čas vrátit se domů.“ Znovu se tak hezky usmál. „A možná jsi mi chyběla ty a tvoje dlouhé nohy, Bodine.“

„Hm hm,“ reagovala pobaveně i ironicky.

„Kdybych věděl, že jsi ještě hezcí, tak určitě jo.“

„Ty bys mi možná taky chyběl, kdybych věděla, že už nejsi takový hubeňour.“

Odpověď Callena rozesmála. „Teď vím jistě, žes mi scházela. A taky tahle kuchyně. I když teda je sakra vylepšená – stylové dveře do spíže, pak ten nablýskanej obří sporák a dokonce s kohoutkem na vodu, co se natáčí přímo do hrnců. Nebo to aspoň říkala Clementine.“

„Babičky mámu nadchly pro seriály o přestavbě domů. Nakonec tátu umluvila, že se to tady taky musí předělat.“

„Ty mi taky chyběly. Musím se za nimi někdy stavit.“

„Budou rády. A v Boudě máš všechno, co potřebuješ?“

„Víc než to. Ta je taky úplně jiná než v době, kdy jsme tam s Chasem plánovali svoje lumpárny.“

„A zamykali se přede mnou.“ Bodine si uvědomila, že ji to ještě nepřestalo mrzet.

„No, protože jsi přece byla *ženská*.“

Zasmála se tomu, jak to slovo vyděšeně protáhl. Možná jí přece jen taky chyběl.

„Uměla jsem jezdit stejně dobře jako vy dva.“

„Což mě děsně štválo. Chase říkal, že jsi před časem přišla o Wonder.“

Bodine svou sladkou kobyliku sedlala, opečovávala a milovala od chvíle, kdy jim oběma byly dva roky. „No jo, to mi zlomilo srdce. Teprve před půl rokem jsem si byla schopná vybrat nového koně jenom pro sebe.“

„A vybralas dobře. Leo je chytrý a má duši. Dáš si ještě jednu skleničku?“

Bodine se zamyslela. „Jenom půl.“

„Proč něco dělat napůl?“

„Protože to je lepší než nic.“

„To zní děsně rozumně.“ Přesto vstal, přinesl celou láhev a postavil ji na stůl. „Vidím, žes všechno snědla, takže jsem povinnost splnil, a měl bych asi jít.“

„A koláč si fakt nevezmeš?“

„Ne. Chápej, seděl by mi na stole a přemlouval mě, abych ho zblajzl. A potom by se mi třeba špatně spalo. Rád jsem tě zase viděl, Bo.“

„Já tebe taky.“

Když odešel, Bodine chvíli v zamyšlení seděla a bezděčně přejížděla prsty po kapesním noži, který neustále nosila v přední kapse vesty. Po tom nožíku, co jí Cal daroval k dvacátým narozeninám.

Možná – ale jen možná – pořád cítila trochu toho starého jiskření.

Nic, s čím by si měla dělat starosti. Jen takový stah u srdce při pohledu na muže, jakým se stal.

Bylo dobré to vědět, vzít na vědomí a zlehka odsunout stranou.

Chopila se láhve a nalila si přesně půl sklenice vína.

Pořád lepší než nic.

1991

Nařídil jí, aby ho oslovovala *pane*. Alice se snažila zapamatovat každý stín a vrásku na jeho tváři a dokonale rozeznat jeho hlas. Až se jí podaří utéct, řekne policii, že šlo o čtyřicátníka něco málo přes sto sedmdesát centimetrů vysokého a přibližně pětasedmdesát kilo těžkého. Taky byl poměrně svalnatý a velmi silný. Měl hnědé vlasy i oči, na levém boku nerovnou jizvu asi tři centimetry dlouhou a na vnější straně pravého stehna okrouhlé mateřské znaménko.

Často byl cítit sedlářskou kůží, pivem a olejem na zbraně.

Už si pamatovala dost věcí, co mohla sdělit policejnímu portrétistovi.

Taky měla víc než měsíc času, aby se proklínala, že si lépe neprohlédla ten jeho pick-up. Měla jen matný dojem, že měl oprýskaný, zašlý modrý lak.

Poznávací značku udat nemohla, a možná že to auto stejně ukradl. Jinak ho ale dokázala popsat od honáckého klobouku až po ty jeho odřené boty docela přesně.

Pokud se jí ho tedy do té doby nepodaří zabít.

Často o tom snila. O tom, jak se nějak dostane k noži, zbrani nebo lanu, aby ho mohla zabít, až se příště otevřou dveře do sklepa a uslyší ty jeho těžké kroky na schodech do jejího vězení.

Neměla nejmenší tušení, kde je – jestli ještě v Montaně, nebo jestli ji odvezl do Wyomingu nebo Idaha. Stejně dobře by ji mohl držet i na druhém konci světa.

Její kobka měla betonovou podlahu a stěny pobité levným dřevem. Nebylo tam žádné okno a jediné dveře viděla nad rozviklanými schody.

Měla tam záchod, umyvadlo a holou sprchu s hadicí do ruky. Voda ovšem, stejně jako vzduch v místnosti, se nikdy dost neohřály.

Zdání soukromí měl nejspíš budit starý závěs, oddělující toaletu od zbytku místnosti.

Což byl čtverec, kde mohla udělat deset kroků. Věděla to dobře, protože neustále chodila sem tam, až kam jí dovolil řetěz připevněný k pravé noze. Jen deset kroků. Nejvýš na první dva schody. Dál byla ve sklepeš jednoduchá postel, stolek přišroubovaný k podlaze a na něm lampa přišroubovaná k desce, se stojánkem ve tvaru medvěda lezoucího na strom a čtyřicetiwattovou žárovkou.

Batoh jí vzal. Nechal jí jen zubní pastu, kartáček, mýdlo a šampon a nařídil, ať je používá, protože čistota je bohubilá.

Poskytl jí ještě jeden hrubý ručník, žínku a dvě deky. Na stolku ležela bible.

V dřevěné lísce jí tam nechal jako zásobu jídla krabici Cheerios, část bochníku bílého chleba, malé lahvičky s burákovým máslem a ovocným želé a taky pár jablek, protože jsou prý zdravá. K tomu jednu plastovou misku a lžíci.

Nosil jí večeře. Jen tak vždy poznala, že uběhl další den. Většinou šlo o nějakou omáčku, výjimečně mastný hamburger.

Poprvé jíst odmítla, zuřila a křičela na něj. Ztloukl ji téměř do bezvědomí a sebral jí pokrývky. Po čtyřiařidaceti hodinách v zimě a bolestech se rozhodla raději jíst, aby zůstala silná a mohla utéct.

Ten bastard ji za to odměnil tabulkou čokolády.

Pokusila se prosit a smlouvat – její rodina mu jistě zaplatí, když ji nechá jít.

Odpověděl, že je teď jeho majetkem. Že byla jistě děvka, než ji zachránil z okraje silnice, ale teď se jí ujal a vzal si ji na starost. A tak s ní bude dělat, co uzná za vhodné.

Navrhoval, aby si přečetla bibli, kde stojí, že žena má žít pod vládou muže, že ji Bůh stvořil z Adamova žebra, aby mu pomáhala a rodila mu děti.

Když vykřikla, že je blázen a zatracený zbabělec, pomalu odložil stranou svoji misku s jídlem. Pak jí jednou ranou rozbil nos a nechal ji ležet na zemi v kaluži krve.

Když ji poprvé znásilnil, zoufale se bránila. Přestože ji tloukl a škrtil, zuřivě bojovala, vřískala a prosila pokaždé znova, den za dnem, až jí všechny ty dny splývaly dohromady.

Jednou večer přinesl kus pečené šunky, rozkrájený na malá sousta, kupu štouchaných brambor s červenou šťávou, nějaký hrášek a sušenku. Dal jí k tomu dokonce červený kostkovaný ubrousek složený do trojúhelníku, což ji šokovalo.

„To je naše vánoční večeře,“ řekl a usadil se se svým jídlem na schodech. „Koukej jíst a buď vděčná, že jsem se s tím lopotil.“

„Vánoce.“ Všechno se v ní rozechvělo. „Už jsou Vánoce?“

„Na žádné pitomé stromečky a dárky si nepotrpím. Má to být oslava Kristova narození, takže by slušné jídlo mohlo stačit. Jez.“

„Takže – už jsou Vánoce. Prosím, prosím, nechte mě jít. Já musím domů, chci vidět mámu a...“

„Zavři hubu a nech si kvílení pro sebe,“ vyštěkl a Alice sebou trhla, jako by ji uhodil. „Jestli budu muset vstát, než dojím, budeš toho litovat. Teď sněz, co jsem ti dal.“

Pokusila se tedy sežvýkat kousek šunky, přestože ji čelist stále bolela od bití, co jí uštědřil před několika dny.

„Máte se mnou tolik starostí.“ Už měsíc, pomyslela si, už celý měsíc ji ten maniak drží v téhle díře pod zemí. „Nechtěl byste radši někoho... nějakou pomocnici, jak stojí v bibli, která by se o vás starala? Uvařila vám a tak?“

„Však se naučíš,“ reagoval a jedl dál s podezřelým klidem, kterého se už naučila bát.

„Ale... já přece umím vařit. A docela dobře. Když mi dovolíte jít nahoru, vezmu si to klidně na starost.“

„Něco se ti na jídle snad nezdá?“

„Kdepak, to ne.“ Snědla další sousto lepkavých brambor. „Vidím, že jste si s tím dal dost práce. Ale můžu se starat já, můžu vařit a uklízet, skutečně pomáhat.“

„Vypadám snad jako pitomec, Esther?“

Už dávno přestala opakovat, že se jmenuje Alice.

„Ne, pane. Jistěže ne.“

„Myslíš, že jsem tak blbej, že se nechám obalamutit ženskými řečmi a dát ti možnost utýct, když tě pustím nahoru?“

Zkřivil ústa v úšklebku a oči mu hrozivě potemněly.

„Nebo bys mě spíš nejdřív rozpárala kuchyňským nožem.“

„Já bych nikdy...“

„Zavři tu prolhanou hubu! Nepotrestám tě za to, že myslíš, že jsem idiot jen proto, že je Štědrý den. Ale nepokoušej moji trpělivost!“

Když poslechla a jedla v tichosti, přikývl. „Však ty se to naučíš. A až uznám, že se umíš chovat, možná tě nahoru pustím. Zatím máš tady dole všechno, co potřebuješ.“

„A můžu vás o něco požádat, prosím?“

„Požádat můžeš, ale to ještě neznamená, že to dostaneš.“

„Kdybyste mi mohl přinést ty rukavice a druhé ponožky, co jsem měla v batohu. Mám pořád zmrzlé ruce a nohy. Jestli nastydnou, budete se mnou mít ještě víc starostí než teď.“

Dlouze se na ni zadíval. „O tom se dá uvažovat.“

„Děkuju vám,“ řekla přiškrceně, jak ji ta slova dusila. „Děkuju, pane.“

„Budu o tom uvažovat, když mi budeš prokazovat náležitý respekt. Vstaň.“

Odložila tedy papírový talíř na stůl a postavila se.

„A teď se svlíkni a lehni si na postel, co jsem ti poskytl. Já si vezmu, co mi po právu náleží, a ty se se mnou nebudeš prát.“

Alice pomyslela na rudé, bolavé skvrny na svých nohách a rukou a na ten věčný chlad ve sklepě. Stejně ji zase znásilnil. Jaký smysl mělo nechat se přitom ještě bít?

Svlékla si tedy triko a tričko, co nosila pod ním. Srdce už měla příliš vyprahlé, aby plakala. Stáhla si i ty ponožky prošoupané od věčného přecházení po betonové podlaze. Pak

si začala stahovat džíny, nejdřív levou nohavici, pravou pak stáhla k okovu na kotníku.

Potom se položila na postel a čekala, až se svlékne i on, vysouká se na ni, vnikne do ní a bude chvíli mručet a sténat.

Měla dojem, že tohle ji opravdu zlomilo – když se podvolila znásilnění kvůli páru lepších ponožek.

Později, na počátku nového roku, si na ten večer vzpomněla, a došlo jí, že to ještě nebyla ta chvíle. Už celý týden po ránu zvracela.

Zlomilo ji teprve vědomí, že čeká jeho dítě.

Měla strach mu to říct i neříct. Pomyslela na sebevraždu, protože to jí přišlo jako humánní konec pro sebe i to, co do ní vložil.

Neměla na to však dost odvahy, ani prostředků.

Třeba ji ale odpraví sám, uvažovala, když se choulila na posteli. Až se doví, že otěhotněla, ubije ji k smrti, a bude po všem.

Znovu vzpomínala na svou matku, sestru, na prarodiče, strýce, tety, bratráčky. Představovala si ranč, který pod ledným sněhem vždy působil jako z pohlednice.

Nebudou ji hledat, připomněla si pak. Sama za sebou tyhle dveře zavřela a spálila mosty. V téhle krysí dítě by ji ani najít nemohli.

Přála si jen, aby se jim mohla omluvit za to, že tak utekla. Naštvaná, sebestředná, neschopná uvažovat, zda jim to ublíží, a věřit, že jim na ní záleží.

Kéž by jim mohla aspoň sdělit, že už byla na cestě zpátky domů.

Pak zaslechla otvírání dveří a kroky na schodech a zachvěla se. Už ne strachy, ale odevzdaně.

„Zvedni ten línej zadek z postele a pojď se najíst.“

„Je mi zle.“

„Bude ti víc, jestli neposlechneš.“

„Potřebuju doktora.“

To už jí popadl za vlasy a postavil. Začala křičet a zakrývat si tvář. „Prosím ne, prosím, jsem těhotná, jsem těhotná!“

Pustil ji, a tak se sesunula zpět na postel.

„Tak tos mě ale potěšila.“

„Co... vy jste rád?“

„Jsi snad nedoslýchavá, Esther? Jo, mám radost.“

Chvilí na něj zírala, pak zavřela oči. „Vy jste mě chtěl přivést do jiného stavu.“

„Máme přece jít a množit se. Je tvým posláním tady na zemi, abys rodila děti.“

Alice nehybně ležela, ale do její rezignace se přece jen vloudila špetka naděje. „Já teď potřebuju k doktorovi, pane.“

„Tvoje tělo je na tohle uzpůsobené. Doktoři jen lidi oblbují, aby z nich tahali peníze.“

On chce to dítě, uvědomila si. „Aby děcko bylo zdravé, potřebuju přece vitamíny a dobrou péči. Když budu nemocná, dítě onemocní taky.“

V jeho výraze se opět ukázal známý vztek. „Ty myslíš, že nějaký pitomý doktor o tom ví víc než já?“

„Ne, to ne, chci pro dítě prostě to nejlepší.“

„Já ti povím, co je nejlepší. Když vstaneš a sníš, co jsem ti donesl. A taky přerušíme styky, dokud nebude jasné, že se to v tobě dobře uchytilo.“

Přinesl jí malý přenosný ohřívač a křesílko. Pak ještě chladicí box, kde jí nechal mléko, čerstvé ovoce a zeleninu. Zvětšil jí porce masa a denně dostávala jednu vitamínovou tabletu.

Když měl dojem, že je zdravá, začal ji znovu znásilňovat, jen méně často. Pokud ji uhodil, dělal to jen otevřenou dlaní do tváře.

Když Alici povyroستlo břicho, dostala velké, neforemné šaty, které nenáviděla, a pár bačkor, za něž byla neskonale vděčná. Na zeď pověsil kalendář a sám odškrtoval dny, takže viděla, jak její život pomalu ubíhá.

Jistě ji už pustí nahoru, až se dítě narodí. Chce ho, tak je oba přece musí pustit ze sklepa, říkala si.

A potom...

Nesmí spěchat, uvažovala, když seděla v křesílku u topení a cítila, jak se v ní dítě obrací.

Musí se chovat tak, aby věřil, že zůstane, že je zlomená a poslušná. Až si dobře prohlédne okolí a přijde na nejlepší únikovou cestu, uteče mu. Zabije ho, když bude muset, a konečně uteče.

Začala tou představou žít – s příchodem dítěte na svět se otevrou i dveře z jejího vězení. Nástroj, jak to ukončit – tak brala tu věc, co do ní násilím nasadil, jinak to nešlo.

Až se dostane ze sklepa a vrátí se jí síla, až pochopí, kde je, a její „pán“ nebude ve střehu, pokusí se uniknout.

Ano, na Vánoce už bude doma, v bezpečí, a ten bastard mrtvý nebo za mřížemi. A dítě? Na to raději nemyslela.

Nedokázala to.

Koncem srpna, jedenáctý měsíc v zajetí, se ozvaly porodní bolesti jako tupý tlak v zádech. Snažila se chodit, aby si ulevila, posedávala v křesle a choulila se na posteli, ale nic nepomáhalo. Bolest se stupňovala a křečovitě jí stahovala břicho.

Když jí praskla voda, začala křičet. Ječela tak jako na začátku svého uvěznění, ale stejně jako tehdy nikdo nepřišel.

Vyděšeně se krčila na posteli, zatímco bolestivé stahy přicházely častěji za sebou. V hrdle měla jako na poušti, což ji mezi kontrakcemi donutilo vstát a pít vodu z plastového kelímku, co jí tam nechal.

O deset hodin později se dveře nad schody otevřely.

„Pomoc. Pomozte mi, prosím. Prosím!“

Seběhl ze schodů, chvíli se na ni mračil a pak si posunul klobouk z čela.

„Moc to bolí. Prosím, pomozte mi. Potřebuju doktora.“

„Každá ženská rodí v krvi a bolestech, ty nejsi žádná výjimka. Tohle bude dobrý den. Prima den. Dneska se mi narodí syn.“

„Nechodte nikam!“ vzlykala, když se zase vydal ke schodům. „Proboha, nenechávejte mě tady!“ Pak ji opět přemohla bolest a jen divoce zakvílela.

Vrátil se se štosem hadrovitých ručníků, kovovým kbelíkem a nožem v pouzdře.

„Prosím vás, zavolejte doktora. Myslím, že něco není v pořádku.“

„Všechno je v pořádku. To je jen Evina kletba.“ Zvedl jí šaty a strčil do ní prsty, což způsobilo nový nával bolesti.

„Vypadá to, že už to brzo bude. Křič si, jak chceš, stejně tě tu nikdo neuslyší. Já přivedu syna na svět vlastníma rukama, protože vím, co dělám. Vytáhl jsem z krav už spoustu telat a tohle není o moc jiné.“

Alice měla dojem, že ji děcko rozerve na kusy. Šílená bolestí se po svém vězniteli ohnala a pokusila se odkulit stranou. Potom jen vyčerpaně ležela a plakala, protože zase odešel.

Pak s ním znovu zápasila a drásala si hrdlo křikem, protože se vrátil s kusem provazu a přivázal ji k posteli.

„Je to pro tvoje dobro,“ řekl. „A teď budeš tlačit. Vytlačíš syna ven, slyšíš? Nebo ho z tebe vyříznu.“

Alice, vyčerpaná a zalitá potem, zatlačila, protože nic jiného ani nebylo možné.

„Už mám hlavičku. No, a že je pěkně tvarovaná, a má už i vlásky. Tak ještě! Zatlač.“

Z posledních sil a s jekotem tedy zabrala i přes nevýslovnou bolest. Když vyčerpaně ochabla, zaslechla dětské kňourání.

„Už je venku? Je venku?“

„Porodila jsi holku.“

Alice byla trochu mimo sebe, ale skrze slzy a pot viděla, že drží pohybuující se, krví a mazem potřísněné miminko. „Holčička.“

Upřel na ni naprosto chladný pohled a znovu jí nahnal strach.

„Chlap potřebuje syna.“

Pak jí dítě položil na hrudník a vytáhl z kapsy provázek. „Přilož ji k prsu,“ nařídil a kousek provázku odmotal.

„Já... já nemůžu. Mám svázané ruce.“

S tváří jako ledová maska vytáhl z pouzdra nůž. Alice se instinktivně prohnula a napínala provaz, kterým ji svázal, jak se snažila schovat dítě v náručí.

On přeřízl provázek a pak i lano.

„Ještě musíš porodit lůžko.“ Zašel pro jiný kbelík a děťátko se v jejím náručí rozplakalo už hlasitěji.

Vzápětí ji zaskočila nová bolest, ale už menší než ty předchozí, a muž zachytil placentu do kbelíku.

„Postarej se, ať nekňourá, umyj ji a sebe taky.“

Cestou vzhůru po schodech se ještě ohlédl. „Chlap potřebuje a zaslouží si syna.“

A práskl dveřmi. Alice ležela na ušpiněné posteli, s plačícím, ošivajícím se děckem v náručí. Nechtěla ho kojit, ani netušila jak. Nechtěla s ním být sama, nebo se na něj vůbec podívat.

Ale podívala se a uviděla, jak bezmocně na ní leží – ten uzlíček, co v ní vyrostl.

Dítě. Maličká dcerka.

„To bude dobré,“ zašeptala a nadzvedla se, aby děcko mohla navést ke svému prsu. Chvilí to trvalo, dětská očička na ni slepě zírala, až Alice ucítila tah, jak se dítě pokoušelo sát.

„Tak je to správně, vidíš, všechno bude dobré.“

Pohládila dcerku po hlavě, tišila ji a pocítila nesmírnou lásku.

„Jsi moje, jen moje. Ne jeho. Budu ti říkat Cora, to je po babičce. Jsi teď moje Cora, a budu se o tebe starat.“

Neukázal se tři dny a Alice měla strach, že už vůbec nepřijde. S jednou nohou v poutech se nemohla dostat ke dveřím.

Kdyby měla něco ostrého, snad by si tu nohu odřezala, aby mohla pryč. Zásoby jídla se tenčily, měla ale aspoň plenky pro dítě a žínku, kterou neustále namáčela a prala, aby Coru udržela v čistotě.

Posedávala tedy v křesílku a utěšovala dítě, když plakalo, zpívala mu, nosila ho v náručí, líbala ho na čílko a žasla nad maličkými prstíky na rukou a nohou.

Náhle se dveře znova otevřely.

Alice k sobě dítě přitiskla silněji, když scházel po schodech s pytlím zásob.

„Přinesl jsem ti, co potřebuješ.“ Otočil se k ní a zadíval se na děcko v její náručí. „Ukaž mi ji.“

Alici napadlo, že by se mu mohla zakousnout do hrdla, kdyby jim chtěl ublížit, ale zbavit se pouta by pak stejně nedokázala. Zkusila to tedy klidněji, dokonce se i usmála.

„Máte moc krásnou dceru, je perfektní, pane. Ani moc nepláče. Jen když má hlad nebo se počůrá. Potřebovaly bychom nějaké plínky a taky...“

„Řekl jsem, ukaž mi ji.“

„Právě usnula. Ale myslím, že má vaše oči a taky bradu.“
Ne, neměla, Alice ale doufala, že ho tou lží trochu obměkčí.
„Měla bych vám poděkovat, že jste mi pomohl s porodem a že mám díky vám tak hezké děťátko.“

Když něco zamručel a dřepl si, Alice se trochu uvolnila. Zlovolného lesku v jeho očích si nevšimla.

Potom Coru popadl tak rychle, že se rozplakala. Alice vyskočila z křesla.

„Vypadá docela zdravě.“

„To je. Je naprosto v pořádku. Dejte mi ji, prosím, já ji hned zase utiším.“

Otočil se a vyrazil ke schodišti. Alice se za ním vrhla, řetěz zařinčel na podlaze a pak se napjal. „Kam jdete? Kam ji to nesete?“

Skočila mu zuřivě na záda, jenomže ji smetl jako obtížný hmyz a šel dál. Alice zbytečně lomcovala řetězem, když se otočil a řekl: „Dcery se mi nehodí, ale někomu jinému ano. A ještě za ni slušně zaplatí.“

„To ne, to ne! Já se o ni postarám. Nebude vám na obtíž. Neberte mi ji. Neubližujte jí!“

„Je to moje krev, takže jí určitě nic neprovedu. Ale dcery se mi k ničemu nehodí. Příště se mi postarej o syna, Esther. Radím ti dobře.“

Alice škubala za řetěz, až jí z kotníku kapala krev, a křičela, dokud docela neochraptěla.

Když se pak v zoufalém pláči zhroutila na podlahu a pochopila, že své dítě už nikdy neuvidí, byla to chvíle, která ji skutečně zlomila.

4

SOUČASNOST

Kvůli nadcházející konferenci spisovatelů a nově plánovaným sněhovým hrátkám, co přibýly k několika oslavám okolo sv. Valentýna, se Bodine musela postarat o nábor nových zaměstnanců, a procházela tedy návrhy od svých manažerů.

Stranou odkládala složky nejzajímavějších uchazečů – čerstvou vysokoškolačku, která se ucházela o místo v pohostinství, paní, které děti právě vylétly z hnízda, co měla zkušenosti s prací hospodářky, mladého koňáka, který se ucházel o místo na celý nebo poloviční úvazek, několik zájemců o práci číšníka a zkušenou masérku, která se právě přistěhovala z Boulderu.

Pročetla si ještě několik dalších složek a zvažovala priority.

Hospodářku potřebovala, protože Abeho žena Edda měla na několik měsíců tuhle pozici uvolnit. Dalšího kovboje a číšníky či servírky nabrat museli.

Nad tou dívkou, co hledala jakoukoli pozici, se zamyslela. Solidní životopis, dobré známky, místní děvče.

Vzala tedy její složku a vydala se hledat Jessicu.

Našla ji v restauraci Dining Hall, kde se o něčem radila s manažerem.

„Super, vás dva jsem zrovna potřebovala. Jakeu, podívala jsem se na ty dva uchazeče o místo, cos mi poslal.“

„Carrie Ann se taky zamlouvali,“ řekl s odkazem na servírku, co u nich pracovala už přes deset let.

„Prima. Tak ode mě je máš taky posvěcené a do svátků se můžou zapracovat, pak se uvidí.“

„Tak fajn. My jsme taky dohodnutí, Jessiko?“

„Jasně. Myslím, že na tu Hobartovic akci už bude potřeba víc lidí.“

„To rozhodně. Ty nové si teda vezmu do práce už příští týden.“

Když odešel, obrátila se Bodine k Jessice. „A co bys říkala ty na novou asistentku?“

„Mám přece Willa,“ polekala se Jessica. „Nechceš mi ho snad vzít?“

„Ne, to ne, spíš bych ti člověka přidala. Teda možná. Je to neterř kamarádky mé matky, ale,“ dodala rychle Bodine, „má dobrou kvalifikaci. Vystudovala pohostinství, po škole chvíli pracovala v hotelu v Billings, ale nedávno si její matka zle vymkla kotník, a tak se vrátila domů. Chtěla by pracovat někde poblíž, aby jí mohla pomáhat. Je mladá, ale má skvělá doporučení, a napadlo mě, že bys ji mohla pro náš rezort nejlíp zaučit ty.“

„Ty jsi tady šéf.“

„To ano a najala bych ji stejně, ale kdybys ji nechtěla ty, až si přečteš její složku, našla bych jí místo v centru aktivit nebo v prodeji.“

„Podívám se na to.“ Jessica si od Bodine vzala složku. „Ať teda přijde na pohovor.“

„Dobře, a dej mi pak hned vědět, co si myslíš.“

„Jistě.“ Jessica odložila dokumenty a zatížila je laptopem. „Už jsi mluvila s Rorym?“

„Od snídaně ne, proč?“

„Máme už dvě rezervace na Sněhovou extravaganzu.“

„Už? Vždyť je to na webu teprve od rána.“

„Právě.“ Jessica se potutelně usmála a zvedla láhev s vodou jako k přípitku.

Bodine poklepala na složku, co držela v ruce. „Tak to abych sebou s přijímáním nových lidí hodila... A můžu se tě ještě na něco zeptat?“

„Jasně.“

„Proč pořád nosíš vysoké podpatky, když se tolik naběháš? Copak tě z toho za celý den nebolí nohy?“

Jessica povytáhla obočí a zadívala se na Bodineiny nohy. „A proč ty nosíš úžasně kotníkové boty? Obouváme se prostě podle toho, kdo jsme, ne?“

Bodine taky pohlédla na své šedé Dingos s přezkami po stranách. „Asi jsem jako moje boty, máš pravdu.“

„A jako ty levisky, co nosíš, nebo ty elegantní vesty. Obdivuju tvoji sbírku praktických, přílehlavých vest.“

Bodine se s úsměvem popotáhla za lem proužkované modrozelené vesty, co si ten den oblékla. „To je můj kompromis mezi kostýmem a pouhými džínami s trikem.“

„Hodí se to k tobě.“

„Fajn.“ Bodine pohodila dlouhým copem. „Tak já ty super boty a vestu nasměřuju k Abemu, i pro něj mám jednoho nováčka, a pak jednoho do Zen Townu.“ Než odešla, ještě se ohlédla. „Ale na těch tvých podpatcích bych se asi rozbrečela už po dvou hodinách.“

„Ty rozhodně vydržíš víc.“

„No, v duchu bych brečela určitě,“ opravila se tedy Bodine.

V kanceláři padla bundu a čepici. Abe měl v tu dobu podle rozvrhu končit s výcvikem na jízdárně.

Naskočila tedy do auta, protože projet resortem až k jezdecké hale trvalo deset minut.

Vešla do arény, nadechla se vůně koní a ihned zaslechla hihňání.

„Vedeš si dobře, Deb, moc dobře. Ty stáhni paty níž, Jime. Tak, přesně tak.“

Bodine se zamračila a přistoupila blíž, protože místo Abeho vedl hodinu Callen. Učil základy dva naprosté nováčky, ale očividně měl vše pod kontrolou.

Sám si hověl v sedle jako jiný v pohodlném křesle.

Nováčky posadil na spolehlivé koně – muže vezl hnědák zvaný Biff, který se jen líně ploužil dokola, a nervózně se hihňající žena jela na spolupracující klisně Maybelle.

„Tak co? Vyzkoušíme zase trochu klus?“

„Bože, asi jo,“ ozvala se žena a pohlédla na muže jménem Jim. „Co říkáš?“

„Jdeme na to.“

„Tak jim sdělte, co chcete,“ řekl Cal.

Novopečení jezdci dosedli snad až příliš ztěžka do sedla. Bodine sebou trhla, ale oba koně objeli kruh lehkým klusem.

„A teď je obraťte a jeďte na druhou stranu. Jenom ho přitáhni, Jime, nebo se ti zastaví. Tak!“

Callen otáčel svého koně – nádherného, zlatého hřebce, kterého Bodine nepoznávala – na místě tak, aby na oba žáky dobře viděl. Když si povšiml Bodine, dotkl se okraje klobouku.

„Jste připraveni na trochu cvalu? Lokty dolů, Deb,“ dodal, když žena zvedla ruce, protože se zase chichotala. „Zvládneš to. Naznač jí, co po ní chceš.“

„Já se jen trochu... dobře.“ Deb soustředěně stáhla rty a zhoupla se v sedle ze strany na stranu. Vzápětí vypískla, protože klisna se rozeběhla. „Bože můj! Dokázala jsem to! Jime!“

„Vidím, zlato. Už jezdíme!“

Přecválali dvakrát arénu, a třebaže se žena kymácela v sedle jako metronom, usmívala se od ucha k uchu.

„Teď je pomalu přitáhněte a zpomalujte až do kroku. Tak. Vedli jste si skvěle.“

„Nemohli bychom ještě jednou?“ zeptal se Jim a pohlédl na hodinky. „Já vím, že hodina končí, ale...“

„Tak ještě poslední kolečko.“

„Hejhouuu!“ křikl Jim nadšeně a dokázal Biffa přimět k váhavému cvalu.

Bodine popadla schůdky a vydala se přes arénu ke Callenovi. Callen zvedl ruku a jeho kůň na pozdrav zafrkal a pohlídl hlavou.

Zadýchaná a trochu uzardělá Deb se na Callena zářivě usmála. „Jim mě uplatil párem bot, co mi v rezortu padly do oka, abych s ním zkusila tuhle lekci. To jsem ještě netušila, jaká to bude švanda. Jenže – jak se dostanu dolů?“

Callen se zasmál. „Prostě přehod' nohu a sklouzni se. Přidržíš ti schůdky.“

Deb se trochu neohrabaně svezla na stupínek a pak došlápla na zem. „Ahoj, vy taky pracujete pro Cala?“

„To je naše šéfová,“ opravil ji Callen. „My všichni pracujeme pro ni.“

„Ó! Tak to vás moc ráda poznávám.“ Deb napřáhla ruku. „Moc jsme si to užili, vid', Jime? Předtím jsem na koni nikdy neseseděla a nakonec jsem dokonce... co to bylo, Cale?“

„Cválala.“

„Tak. Nejspíš mě týden bude bolet celé tělo, ale hned bych to zkusila znova. Co se přihlásit na nějakou tu projížďku venku?“

„Jasně. Zapiš nás.“ Jim slezl trochu elegantněji než jeho žena. „Nebo to udělám já. Mám v telefonu aplikaci resortu. Bezva nápad. Jim Olster, těší mě.“

„Bodine Longbowová.“

„Jé, vy se i jmenujete jako tohle místo. Je to tady bezva. Přišli jsme teprve včera a už to tady miluju. Vyfotila byste nás?“ Deb vytáhla telefon. „Nás dva a tady Cala s koňmi. Máte skvělou čepici, asi si taky pořídím jednu s tímhle rovným kšiltlem. A po nákupech to s Jimem oslavíme v Saloonu. Vždyť já jsem jezdila na koni!“

Bodine je několikrát vyfotila, naposled Deb, jak se tváří tiskne ke klisně.

Když odcházeli, Deb stále vesele štěbetala. Bodine pak její klisně odepnula sedlo. „To vypadá na spokojené zákazníky...“

„Taky mě to těší. Ty boty se jí musely sakra líbit, protože když přišla, viditelně se třásla.“

„Však máme v obchodě krásné boty. A kde je vlastně Abe? Jejich hodinu měl vést on.“

„Ach jej, tys to ještě neslyšela.“ Callen stáhl sedlo z druhého koně a pověsil ho na zábradlí. „Jeho žena cítila nějakou divnou bolest na prsou, a tak...“

„Edda? Co se stalo? Kde je?“ Bodine ho začala zasypávat otázkami a přitom vytahovala telefon.

„Jen klid. Před chvilkou jsem od něj dostal zprávu, že to byl asi menší infarkt.“

„Menší... co?“ Bodine ho málem dostala taky.

„Mírný, přesněji. Nechali si ji v nemocnici, ale prý je stabilizovaná. Byl jsem zrovna tady, když se to dověděl. Ona

prý měla volno a někam si vyrazila s kamarádkami, když ji to chytlo. Tak jsem ho poslal pryč a vzal to za něj.“

„Tak děkuju, vážně, ale někdo mi to snad mohl říct...“

„Abe na to neměl čas, vystřelil odsud jak raketa, a já jsem zas měl co dělat, aby mi Deb na začátku neomdlela, promiň.“

„Dobře, dobře, máš pravdu.“ Bodine si sundala čepici, začala přecházet sem tam a pleskala se s ní do stehna. „Jen bych potřebovala vědět víc. Je stabilizovaná, říkáš? Vážně?“

„Abe napsal, moment: ‚Už by chtěla jít domů, ale nechají si ji tam přes noc kvůli nějakým testům.‘“

„Jakým testům? Ale jak bys to mohl vědět...“ Bodine se snažila uklidnit. „Já si to někde vyhledám a zavolám mu.“

S plánem v hlavě už se cítila líp a znovu si nasadila čepici. „Co dalšího měl Abe na programu?“

„Ještě jednu vyjížďku se skupinou,“ odpověděl Cal dřív, než si to Bodine našla. „To si vezme na starost Carol. A ve čtyři měl mít s někým pravidelnou lekci jízdy.“

„To je dvanáctiletá Lessie Silková. Tam můžu zaskočit já.“

„Fajn. Tak kdyby něco, Chase bude vědět, kde jsem.“

„Dobře. Díky. Asi přijmu ještě jednoho kluka ke koním. Chtěla jsem o tom mluvit s Abem. Zavolám mu. A jestli ten mladej nebude úplný pitomec, vezmu ho.“

Musí tedy domluvit pohovor, vyřídít telefonát a sama poupravit rozvrh, protože Edda, která to mívala na starost, byla v nemocnici.

„Už jsi to promyslela?“ zeptal se Callen po chvíli.

„Jistě. Jen menší infarkt, říkáš?“

„Tak mi to napsal Abe a dodal, že je stabilní.“

„Dobře.“ Bodine si vydechla. „A kdo je tenhle fešák?“ Podrbala na světlé šíji jeho koně.

„To je Sundown, moje lepší polovička. Sundowne, pozdrav Bodine.“

Callen ukázal prstem k zemi, kůň pokrčil přední nohy a uklonil se.

„No, ten je ale chytrý!“

„Nejchytřejší kůň, jakého jsem viděl.“ Callen poklepal Bodine na rameno, kůň opatrně přistoupil blíž a položil jí tam hlavu.

Bodine se smíchem objala koňskou šíji. „Jak dlouho už ho máš?“

„Od chvíle, co se narodil – při západu slunce – jednou v máji před čtyřmi lety. Vypomáhal jsem jednomu známému a jeho klisna právě v té době porodila. Byla to láska na první pohled, a tak jsem ho na místě koupil, a když ho odstavili, odvezl jsem si ho.“

Callen omotal uzdu kolem hrušky sedla. „Tak co, předvedeš se trochu?“

Sundown pohodil hlavou a odběhl doprostřed ringu.

„Chřestýš!“

Kůň se na Callenův povel zvedl na zadních a udeřil kopyty do vzduchu. „Rána do zad!“ Sundown dopadl na přední a kopl vysoko za sebe. „Do-si-do!“ Kůň předvedl několik tanečních kroků bokem na jednu a pak na druhou stranu. „Hezká kobyłka.“

Bodine žasla a pobaveně sledovala, jak kůň s leskem v očích napodobil houpavý mužný krok a došel až k ní.

„Hubičku!“

Sundown se sklonil a přešel pysky po Bodineině tváři.

„No ty jsi vážně neodolatelný.“ Bodine koně se smíchem políbila na lysinu. „Tos ho naučil ty? Já vím, žes to s koňmi vždycky uměl, ale tohle je vážně něco.“

„Na cestách jsem pochytil pár tipů od expertů, ale pracoval jsem s tím nejlepším materiálem. On je špička.“

„To se nedá popřít.“ A taky láska, uvědomila si, jaká jen může vzniknout mezi člověkem a koněm. Ta byla z Calových slov jasně patrná.

„A jezdecké kousky máte v zásobě taky? Víam, že jsi jich uměl dost.“

Teď se na ni Cal flirtovně zazubil.

„Mám se taky předvádět?“

„Jen mě napadlo, že tu o víkendu míváme hodně rodin s dětmi a v létě ještě víc. Předvést jim nějaké tyhle kousky v padoku, to by bylo něco.“

„Možná...“

„Stačila by půlhodina a druhou by děti třeba mohly klást otázky a pohladit si koně... Dostal bys extra zapláceno. Zkus o tom pouvažovat a já vymyslím, kam by se takový program dal nejlíp zařadit.“

Sundown žďuchl Callena do ramene, jako by říkal: Já jsem pro!

„Budu o tom uvažovat.“

„Prima, tak si promluvíme později. Potřebuješ teď pomoci s koňmi?“

„Ne, všechno v pohodě zvládnou.“

„Tak já už si půjdu po svých.“ Vyrasila z arény, ale pak se ještě otočila. „Jsi vážně dobrý učitel, Callene. Nikdy bych nevěřila, že budeš mít s lidmi takovou trpělivost.“

„Měl jsem dost příležitostí si ji vypěstovat.“

„Je to vidět.“

Když odcházela, Callen chvíli obdivoval její dlouhé nohy v pohybu.

„Jenže trpělivost není všechno,“ utrousil směrem ke koni.

„Možná jí dám příště hubičku já.“

Sundown mírně zaržál, což by si každý vyložil jako koňský smích.

Bodine se po zbytek dne a následující dopoledne snažila stihnout co nejvíc. Desítky telefonátů a schůzek. Dveře její kanceláře zůstávaly zavřené, jen když potřebovala trochu klidu, aby přeorganizovala služby a rozvrhy tak, aby vše bez Eddy a Abeho běželo hladce dál.

Velkou úlevou pro ni bylo, že si nikdo z přesunutých pracovníků nestěžoval.

Pak v Dining Hall poprosila o trochu kuřecí polévky a osobně ji zavezla Eddě s Abem do nemocnice. Dokonce ji pak pro ně ohřála a ujistila se, že opravdu jedí, přestože se Edda bránila, že je o ni postaráno.

Když se pozdě večer dostala Bodine domů, čekal na ni talíř s kousky smaženého vepřového. Usadila se tedy u jídlu s laptopem, aby ještě jednou pročetla záznamy lidí, které chtěla najmout.

Jednou rukou jedla, druhou ovládala klávesnici, když se v kuchyni objevila maminka.

„Hmm,“ přivítala ji s plnou pusou.

„Měla jsem dojem, že jsem tě zaslechla přijít. Ale proč pořád pracuješ tak dlouho do noci, zlato?“

Bodine spolkla sousto. „Všechno se podělalo naráz, snažím se to dát do pořádku.“

„Jako vždycky. Právě jsem mluvila s Eddou. Zdála se mi trochu unavená a mrzutá z toho všeho. Asi si s tebou dám taky skleničku vína. Zmínila se, že jsi za nimi zaskočila a dovezla jim polívku.“

Maureen se cestou pro sklenici zastavila a políbila dceru na temeno. „Jsi dobré děvče.“

„Vyděsilo mě to. Vždycky se zdála tak... nezlozná. Nebudou ji sice operovat, ale léky brát musí. A taky trochu změnit životní styl – cvičit, držet dietu...“

„Dohlédneme na to, aby se o sebe líp starala.“ Maureen se posadila ke stolu, nalila si trochu vína a dolila skleničku i Bodine. „To platí i pro tebe, víš? Pravidelné jídlo, trochu víc spánku... Nezaložili jsme přece s mámou a tvým otcem tohle středisko proto, abys tady dřela každý den až do noci.“

„Zvláštní okolnosti.“

„Vždycky se nějaké najdou, nebo ne?“ odpověděla Maureen s pro ni typickým klidem.

„Takovéhle ne. Ale snažím se to rychle vyřešit. Zítra se mi přijde ukázat pět uchazečů o zaměstnání a pozítří ještě jeden.“

„Šest lidí? Jessie mi říkala, že se má zítra sejít s Chelsea. K té jsem ti chtěla něco říct,“ dodala Maureen.

„Já vím, že je to neter Jane Lee Puckettové, což je tvoje dobrá kamarádka...“

„Víc než to. Byla jako moje sestra od chvíle, co ta moje... No, co ta moje den po mé svatbě utekla a zlomila mámě srdce.“

Maureen se napila vína a zhluboka si povzdychla. „Je jako moje rodina. Nemusím ti snad připomínat, že ti kdysi měnila plínky, stejně jako Chaseovi a Rorymu, a já se zas starala o její děti. Je to prostě blízký člověk, což se počítá.“

„Tohle všechno vím, mami.“

Maureen se na dceru zadívala tím známým pohledem, který vylučoval všechny protesty a námitky. „To není všechno, co jsem měla na srdci. Chelsea je hlavně chytrá a dobře vychovaná holka. Vzdala se dobré práce a vrátila se domů, když ji rodina potřebovala. Což mluví o pevném charakteru. Byla bys prostě blázen, kdybys ji nepřijala.“

Bodine chtěla něco říct, ale Maureen ji ještě zarazila. „Je to čistě na tobě, ale nechali jsme tě řídit firmu, protože jsi taky chytrá a dobře vychovaná, a navíc sis to přála a tvrdě na sobě pracovala. To je to, co jsem chtěla říct.“

„Myslím, že je důležité, aby si s ní promluvila nejdřív Jessica a vyjádřila se k člověku, který s ní má pracovat.“

„I proto jsi šéf. Máš pravdu. A vím, že Jessie taky není hloupá, aby děvče jako Chelsea nechala jít. Pět dalších říkáš?“

„Dva jako obsluhu, jednu hospodářku, koňáka a masérku. Tu do Zen Townu právě teď nutně nepotřebujeme, ale bude mít aspoň trochu času si tady zvyknout. Líbila se mi její složka. Ostatní nutně potřebujeme, zvlášť člověka na plánování a ke koním. Dokud se bude Abe starat o Eddu, potřebovali bychom taky záskok na výcvik v aréně, což by ten nový mohl dělat. Možná bych se mohla zeptat Maddie, jestli by si nevzala jednu nebo dvě hodiny týdně, ale mám strach, aby se nepřepínala.“

„Ať to zkusí jednou týdně, ale pod podmínkou, že to nepřezene a nepoleze na koně.“

„To je dobrý kompromis.“ Na který by přišla taky, kdyby toho neměla tolik na starost. „Dneska za Abeho učil znova Callen. Včera jsem náhodou viděla konec jeho lekce a vážně mě překvapilo, jak mu to jde. Nikdy by mě nenapadlo, že by z něho mohl být dobrý učitel.“

„Skrýlý talent?“ pousmála se Maureen. „Ovšem Callen nikdy nebyl tak divoký, jak se o něm povídalo. Je to výjimečný kluk.“

„Možná, ale ještě víc mě snad zaujal jeho kuň. Mladý hřebec plavé barvy, co umí spoustu skvělých kousků.“

„Už jsem o něm slyšela, taky se na něj chci podívat.“

„Ptala jsem se Callena, jestli by ho někdy nepředvedl našim klientům v padoku. Dospělé by to bavilo a děti by šlely radostí.“

„Tedy – tebe vždycky napadne něco zajímavého, Bo.“

„Proto jsem přece šéf.“

Následující ráno, přesně v devět, se Bodine sešla s novou hospodářkou. Líbilo se jí, co viděla i slyšela, a tak zavolala jednu z jejích budoucích podřízených, aby ji provedla po okolí a ukázala jí několik prázdných chat.

„Až vás Beth přiveze zpátky, Yvonne, přijďte mi říct, co si myslíte.“

Pak se Bodine zajela podívat do Dining Hall, kde se měl manažer sejit s novým číšníkem. Uchazeč o práci působil mladším dojmem než na uvedených jednadvacet let. Měl na sobě bílou košili s úzkou černou vázankou a na krku mu nervózně poskakoval ohryzek.

Naproti němu seděla jejich nejzkušenější servírka s rukama založenýma na prsou a prohlížela si ho přimhouřenýma očima. „Víš, tady se člověk nikdy moc nezastaví. Když nemáš obsazené svoje stoly, staráš se o hosty u jiných. Když nejsou hosti, uklízíme nebo doplňujeme spíž. Ulejšáci se tu moc neohřejou.“

„Já umím pracovat, paní.“

„Možná jo, možná ne. To se rychle ukáže. Proč vlastně chceš pracovat zrovna tady?“

„Potřebuju slušné místo, abych si našetřil a mohl se vrátit na vysokou.“

„Proč vrátit, proč tam pořád nejsi?“

Blondatý kluk trochu zrudl ve tváři. „Rodiče mi pomáhali, co to šlo, a taky jsem pracoval v Bigsby Café, jak jsem napsal do životopisu, ale i tak všechno stojí moc peněz. Potřebuju si něco našetřit, abych mohl zpátky, a Bodine Resort je dobré místo, mnohem blíž k domovu než Missoula.“

Bodine si všimla, že Carrie Ann přece jenom zjihla. „A známky jsi měl dobré?“

„To ano, paní.“

„Co jsi studoval?“

„Učitelství. Chtěl bych učit na základním stupni, já...“ Zarděl se o něco víc. „Prostě mě baví otvírat mladé hlavičky.“

„Vážně?“

„Vážně.“

Carrie Ann si pro sebe zamručela a pak se zadívala na Bodine. „Zavedu tě do Feed Bagu a ukážu ti, co a jak, a když nebudeš úplnej pitomec, pošlu tě pro papíry k Sylvii na osobní.“

„Hm... to znamená, že mě přijmete?“

„Když nebudeš úplnej pitomec. Vem si bundu, je tam zima.“

Obrátila se k Bodine. „Myslím, že to půjde.“

„Tak já o něm řeknu Sylvii.“

Když Bodine vyšla ven, narazila na Jessiku.

„Bo! To se mi hodí, seznam se tady s Chelsea.“

„My už se trochu známe,“ ozvala se dívka vedle ní, pěkná brunetka s velkýma očima.

Bodine na ni pohlédla.

„Promiňte, nevzpomínám si, znám jen vaši tetu a strýčka.“

„Slavila jsem tady třinácté narozeniny a vy jste nás všechny vzala na vyjížďku. Pak mi dal první pusu kluk, kterého jsem si chtěla vzít a mít s ním kupu dětí, proto si na to dobře pamatuju.“

„A co se s tím klukem stalo?“

„Ukázalo se, že prostě jen rád líbá holky, což moje třináctileté srdíčko nedokázalo pochopit.“

„Tak to mě těší, že vás zase potkávám.“

„Bodine,“ ozvala se Jessica a vzala dívku kolem ramen, „zamilovala jsem si ji a chci si ji nechat u sebe.“

„Myslím, že líbání holek není tvoje parketa, takže asi máte práci, Chelsea.“

„Děkuju vám! Oběma! Doufám, že si všimnete, že neskáču radostí a nepišším, což je důkaz jisté zralosti a důstojnosti, protože přesně to teď dělám v duchu. A jednu hvězdu k tomu!“

Bodine se rozesmála.

„Vážně jsem tu moc chtěla pracovat. Těším se na dobrou, kreativní práci.“ Chelsea se zarazila, protože se k nim blížil Rory s nějakým dalším mužem.

„Tady je to jako sraz královen krásy,“ poznamenal.

„Můj bratr Rory – obchod a marketing, a tohle je Chelsea Wassermanová.“

„Á, neteř Jane Lee,“ podával jí Rory ruku. „Vždycky říkala, jak jste pěkná, ale myslel jsem, že je to jen hodná tetička.“

„Chelsea bude pracovat jako moje asistentka, takže se uvidíte častěji.“

„To rád slyším. Jo, Bo, tohle je Esau LaFoy. Sal říkala, že má pohovor v deset.“

„Je to tak.“

„Přišel jsem trochu dřív, ale klidně počkám, až budete mít čas.“

Mladík nebyl o mnoho starší než nový číšník, ale už se načervenal. Jeho hnědozelené oči ji klidně a s úctou pozorovaly.

„Mám čas hned, pojďte do mé kanceláře,“ odpověděla Bodine a zavedla ho tam.

Měl na sobě starší, ale vyčištěné boty, levisky, kostkovanou košili, fleesovou bundu lemovanou džínovinou a černý klobouk s rovným okrajem, který si uctivě stáhl a položil do klína, když se posadil.

„Takže Esaue, vy pocházíte z Garnetu...“

„Ano, stejně jako táta a děda, a všichni mi říkají Easy, slečno Longbowová.“

„Easy. A trochu jste cestoval, že?“

„Občas, hlavně s rodeem. Taky jsem pracoval na raních, když bylo třeba. V životopise jsem uvedl pár jmen, abyste věděla, že umím pracovat a vyznám se v koních.“

„A proč jste nechal rodea?“

„Popravdě, protože je to dost nákladné, pokud nejste pořád na špici, a taky jsem měl pár ošklivých pádů. Navíc táta stárne, a uvědomil jsem si, že kdyby se mi něco stalo, neměl by mu kdo pomoci. Máme jižně od Garnetu pár akrů půdy. On sice hodně vydrží a je na to hrdý, ale za pár let už na to asi nebude sám stačit.“

„Přes zimu tady ale bohužel tolik práce nemáme. Možná to nebude celých čtyřicet hodin týdně.“

„Vezmu, co bude.“

„A vlastního koně máte?“

„Teď zrovna ne, posledního jsem musel prodat. Ale když budete chtít, nějakého si seženu.“

Usmál se přitom a ukázal docela roztomile nalomený přední špičák.

Bodine si všimla, že jeho souměrná tvář je ošlehaná větrem, jak to u kovbojů pracujících venku bývalo. Svalnaté ruce dokázal udržet v klidu.

Jeho záznamy už si prověřila a zdál se čistý. Střední školu sice nedokončil, ale lidi, co uvedl, potvrdili, že to s koňmi umí, přesně jak říkal.

„Nic takového nevyžadujeme, máme koní dost a na jaře ještě nějaké přikoupíme. Učil jste někdy lidi jezdit?“

Mladík pootevřel pusku a zase ji zavřel. Až po chvíli znovu promluvil. „Stojím o tu práci, tak se mi těžko říká, že ne. Jen jeden holce v Abilene jsem ukazoval, jak se jezdí, ale to bylo jen pro zábavu. Většina lidí, co jsem s nima dělal, už jezdit uměla.“

Bodine pochopila, že před sebou nemá žádného myslitele, ale jinak se jí jevil jako zdvořilý, čestný a přívětivý mladý muž, a navíc ji tlačil čas.

„Tady je víc práce než jenom starost o koně a vybavení. Míváme tu hosty, kteří na koni nikdy neseděli, anebo už někdy dávno. Vyjíždky ve skupinách jsou mezi nimi ale populární, a ten, kdo takovou skupinu vede, se musí sám učit: jak vybrat konkrétnímu člověku vhodného koně, jak ohlídat lidi, co ne-